

Миодраг Зупанц

БЕЛА РУЖА ЗА
ДУБЉАНСКУ УЛИЦУ

МИОДРАГ ЗУПАНЦ рођен је у Београду 1950. Све потребне школе завршио је на родној Чубури, драматургију на Академији у Кнез Михајловој.

Написао две радио драме: *Замена* и *Кућа на Калварији*. Две драматизације: *Малвина* (роман Мирка Ковача), *Атеље 212*, *Беснило* (роман Боре Пекића), Београдско драмско. Позоришне драме: *Бела ру'а за Дубљанску улицу*, Београдско драмско, Суботица, Бања Лука, Струмица и *Бања за неројкиње*, Позориште на Теразијама и Вршац. Објављене књиге: *Штџа је штџа*, дечија енциклопедија веровања и обичаја (заједно са Миладином Шеварлићем) и *Народни календар*, етнолошка студија о празницима и свакодневним обичајима (заједно са Драганом Антонићем). Писао приче и цртице за *Полиџику*, *Борбу*, *Нашу борбу*, *Данас*, *Рејублику*, *Филмограф*, *Лудус*, *Новосџи*, *Слободну Далмацији* и *Јеж*. Аутор је преко сто педесет емисија, документарних, образовних, кратких играних и наменских филмова. Био уредник у СКЦ-у, Дому културе Студентски град, Видицима, Студенту, Радио Индексу, сада уредник у Школском програму Телевизије Београд.

Миодраг ЗУПАНЦ

БЕЛА РУЖА ЗА ДУБЉАНСКУ УЛИЦУ

ЛИЦА

ПАЈА ШМАЈЛ, кафеџија
АНЂА ШМАЈЛ, кафеџика, његова жена
БОЖА ЈОКСИМОВИЋ, металоглодач, неожењен
ГЛИША ПОПОВИЋ, таксиста
НАТА ПОПОВИЋ, домаћица, његова жена
АЛЕКСАНДАР АНДРЕЈЕВИЋ АНДРЕЈЕВ, неодређеног занимања,
неожењен
ЉУБА ШЛАЈМ, металоглодач, без запослења
МАКСА, геометар
СЕЊА, архитекта
МИЛОШ, архитекта
ПРЕДРАГ ЈОКСИМОВИЋ, милиционер
НЕНАД ЈОКСИМОВИЋ, милиционер
ТИП, геометарски помоћник
НОСАЧ
СЛУЖБЕНИК ОПШТИНЕ
ПАДОБРАНАЦ

Осам сцена. Два чина
Све се дешава у дворишту куће на “једну воду”,
укључујући и двориште с дудом.
Дубљанска улица – средиште Чубуре, Београд и сада.

ПРВИ ЧИН

Сцена је подељена на паралелна јери дела која се јружају у дубину. Први део је калдрмисана улица с уским јрошоаром. Дружи део је башиа са чесмом и дудом. Трећи део је башиа и кућа “на једну воду” која се јружа у облику слова Г. Кућа је издељена на чешири дела – чешири сiana. Пред врашима јрвож сiana је велика веранда на којој је овећи сio и иei-шесii сioлица, које зашичемо јодићнуие “за фајронii”.

У јрвом јлану дворииша мора да се исiakне чесма, изнад ње је дуд, ии је негде и WC, али се не види.

I СЦЕНА

Ноћ. Прошла је јоноћ. Ноћне иицице у уобичајеном жамору. Свеило чкиљи с бандере десно. Нишиа се не дешава. То ираје.

МАЛА: Мама, мама!

НАТА: А?

МАЛА: Пишкиришки ми се!

Уиали се свеило ирећеж јрозора и мувају се неке сенке. Када се свеило ујаси, оiei завлада досада. Дубљанска сiава. Назире се звук аушомобила. Звук Мерце-дизел. Већ је близу, ја још биже, ја је већ иу – бука јосiаје несношљива... зашичим: ТРАС! ... ломљава сiakла, шкриша жума, мешала... иренуици хаос који наједном умукне. Осiane само сирена, која, вероватно, јокварена сударом, уиали све јрозоре на кући. Пицице се разлеије, свеило учкиљи, јрозори освешљени и неоiворени. Тишина и сирена! То ираје. Први јрозор се замрачи и оiвори се.

ПАЈА: (Појави се на јрозору)
Шта то би?

АНБА: (Не види се)
Боље да не знаш!

ПАЈА: Али нешто се десило?

АНБА: Говно се обесило! Затварај тај прозор, треба деца да спавају.

ПАЈА: Биће да је судар или тако нешто?

ГЛИША: *(Појави се чујав иза њрећеџ ѡрозора)*
Буце! Опет буце!

ПАЈА: Које сад буце?

ГЛИША: Мерца-дизел! Одмах сам га препознао!

ПАЈА: Онда стварно буце!

ГЛИША: Ви'ш како труби? Ви'ш? Мерца сто посто!

ПАЈА: *(Ослушкује ѡажљиво)*
Па јес'!

АНЂА: *(Не види се)*
Затварај и не контактирај!

ПАЈА: Него. Глишо, угаси то светло... шта знаш? Што да те уброје у сведоке?

ГЛИША: *(Окрене се у собу)*
Нато, гаси светло!

Свејло се угаси на друџом ѡрозору.

ГЛИША: Бог'те ала труби? Притисле му спојнице!

ПАЈА: *(Окрене се у собу)*
Шта ти је, Анђо? Што ме цимаш?

АНЂА: Склањај се с тог прозора! Све ће да нас похапсе!

Иза друџоџ ѡрозора ѡромоли се ѓлава Боже Јоксимовића.

БОЖА: А вас двојица разговарате, разговарате?

ПАЈА: Тише, Божо!

БОЖА: Шта тише! Ко ме тише... пробудила ме ваша писка!

ГЛИША: Јеси л' чуо?

БОЖА: А синоћ, шрафцигер под грло?

ГЛИША: 'Ајде Божо, ви'ш шта се дешава?

БОЖА: А што ја добио шрафцигер у бутину... ником – ништа?

ГЛИША: Грешка! Било је у дупе!

ПАЈА: 'Ајде Божо, знамо да си намћор.

БОЖА: А какве су то буце тамо?

ГЛИША: Јеси чуо Мерцу?

БОЖА: Богами и веће је.

- ПАЈА: Труби, чујеш?
- БОЖА: Није мени што ме Глиша боцнуо – него што ме овај Шлајм изнервирао! Их! Никад више нећу да те браним! Никад!
- НАТА: *(Извири иза Глише)*
Упропастиће нам децу ова сирена. Треба неко по милицију да оде.
- АНБА: *(Врисне)*
Пајо! Улази у кућу!
- ГЛИША: Намој ту да ми се тртиш и гвириш – гледај децу и ћути.
- ПАЈА: Пустите ме, жено, неће милиција скоро.
- БОЖА: Ја и да хоћу не могу. Имам завој на бутини.
- ГЛИША: На гузици.
- ПАЈА: 'Леба ти, како си се завио?
- БОЖА: Кулови! Шљам! Пу! Пу! 'Бем вам земљу! Ја вас раздвајам, а ви мени тако! Није мени што ме Глиша боцнуо, него што ми Паја турио прст у очи.
- ПАЈА: Ја хтео да дођем и да ти помогнем, али шта знам, много си прек, још се ниси о'ладио!
- ГЛИША: Људи!

Опћварају се чепћврџа враџа, она најгорња, на преломљеном делу слова Г. Излази човек у сивомаслиносвој униформи, француској кроја, без ознака и с увијачима на ногама. Он намешта кају на разбарушену седу косу, несћане иза куће, убрзо се враћа с кером на ланцу. Ућући се ка улици. Пролази поред Глише – овај ћући. Пролази поред Боже. Божа поздравља војнички, човек додирне кају.

ПАЈА: *(Наклони се)*
'Бро вече желим.

РУС: *(Хладно)*
Добро јутро.

Александар Андрејевић Андрејев засћане на каицији и навуче рукавице. Кер урла у правцу крви и судара. Ускоро обојица одјуре.

ПАЈА: Сигурно ће Рус по милицију.

ГЛИША: Прво мора да извиди.

- АНЂА: (Гвири иза Паје)
Море, има нешто да гепи! Пајо!
- ПАЈА: Анђо, не лупетај!
- Чује се цичање кера. Враћају се. Рус обуздава ње.*
- РУС: Судар! Пет мртвих! Два мушка и три женска леша!
Аутомобил, нове производње, с знаком Мерцедес – 500,
дизел. Уништен и тешко препознатљив.
- ПАЈА: Хоћете ли изволети да пријавите?
- РУС: Идем да обавим своју грађанску дужност.
- Рус одлази.*
- ПАЈА: Видиш шта је култура, а не ми!
- БОЖА: Ах, бре, Шлајм, што ниси нешто навукао на гаће и звао!
- ПАЈА: Ја сам Шмајл! Шмајл! Шмајл!
- АНЂА: Крв ћу из гркљана да ти пијем Божо! Што ми узурпираш
мужа? Хоћеш деца да нам остану сирочад.
- ПАЈА: (Одгурне је)
Немој, Анђо. Немој опет!
- ГЛИША: Добро људи... отишао човек... шта вам је!
(Окрене се у собу)
А шта си се и ти узмувала?
- НАТА: Хоће мала да пиш, пиш.
- ГЛИША: Па је л' малопре...
- НАТА: Уплашило се дете.
- ГЛИША: 'Ајде, али да пожури!
- НАТА: Да упалим?
- ГЛИША: Да не палиш!
- ПАЈА: А мала опет има?
- ГЛИША: Шта те боли шта мала има?
- БОЖА: Немојте опет људи! Стварно је доста!
- ПАЈА: Каки си ти човек? Људски те питам?

ГЛИША: Има, па шта?
 БОЖА: Шта си навалио, Шлајм? Пустите дете да расте!
 ПАЈА: Ништа ја не браним.
 ГЛИША: Ма, је л' чујете људи? Музика?

Чује се музика.

БОЖА: Музика!
 ПАЈА: Музика!
 ГЛИША: Баш музика!
 БОЖА: Колико је сати?
 ПАЈА: *(Окрене се у собу)*
 Колико је?
 АНЂА: Пола четири.
 ГЛИША: Думпетари.

Чује се ДУМ, ДУМ, ДУМ, вриска тјубе и назире се виолина. То тјраје. Чује се глас Љубе Шлајма, нешто уњкав и гласан, ђева: Креће се лађа француска.

ПАЈА: Љуба.

Кад се приближе, музика сјане. На сцену излази Љуба.

ЉУБА: *(Дере се)*
 Са пристаништа солунска! Креће се лађа француска.
 ГЛИША: Љубо!
 ЉУБА: *(Нагло се осврће и схвати да су музичари несћали, улетели у двориште и прилази ограда с десне сјране – помахнио је)*
 Рамо! Рамо! Још једну, бре... Немој само да ме остављаш!
 Још једну!
(Окрене се Паји и остћалима)
 Пајо! Пајо! Дај ми хиљаду банке до сутра!
 АНЂА: Не дај, Пајо! Не дај њему!
 ПАЈА: Немам.
 ГЛИША: Шта ће ти?
 БОЖА: *(Испружи руку и пружу му црвендаћа)*
 На!

- ЉУБА: *(Ойме новчаницу и прилази ограда – мише новчаницом)*
 Рамо! Рамо! Црвендаћ за песму! Немој бре, самог да ме остављаш! Сад кад је најслађе! ... Тако брате... дођи...! Су-тра има да добијеш још једну!
(Припрема се ойей за севдах. Ойей... Креће се лађа француска)
- ГЛИША: Љубо!
- ПАЈА: Љубо, немој брате...
- ГЛИША: Рамо! Немој шрафцигер преко дворишта да севне...
- АНЂА: 'Ајде кући Рамо, деца ти спавају.
- БОЖА: Доста је било Љубо.
- ЉУБА: *(Гледа неко време у суседно двориште, затим се ойуси крај ограда, сирја новац у цей)*
 'Бем ти живот без ракије... кад је најслађе мора неко да те усере!
(Почиње да кашље, исује)
 Стој војско!
(Кашље нагнуи, одједном, усрави се и удахне дубоко)
 Нека горушица ме 'вата.
(Погледа на кућу)
 Божо? Јеси ли ти то?
- БОЖА: 'Ајде кући.
- ЉУБА: Што не спавате?
(Ойей се закашље и приђе чесми, усии воду и ије)
 Ух, мајку му! Шта ме снађе.
(Подигне главу и удахне дубоко, приђе кацији да избаци слину и љуне)
 А шта оно тамо би?
- ПАЈА: Судар.
- ЉУБА: Баш да видим.
- ПАЈА: Већ су мртви.
- ЉУБА: Их, бре, и баш у Мерци.

Чује се приближавање аутомобила. Ускоро се појави и светло љави сигнал љаиролних кола. Чује се шкрија кочница и љуњање врайа. Плаво светло, исрекидано, доминира сценом.

ЉУБА: Божо?
 БОЖА: А?
 ЉУБА: Је л' могу да заноћим код тебе?
 БОЖА: Вратила ти се жена?
 ЉУБА: Јесте, маму ли јој...
 ПАЈА: Па што јој се ти сада не вратиш?
 БОЖА: 'Ди сме! Упадај.
 ЉУБА: *(Улази код Боже)*
 ГЛИША: Одо' и ја.
 БОЖА: 'Ајд здравље, Шмајм.
 ПАЈА: Ја сам Шмајл! Шмајл! Шмајл!

Поново су сви ѓрозори зајворени и зајамњени. Сирена која је нејрекидно ѓрубила – одједном ујихне. Рус се враћа с кером – кер неће. Све би било исто као и на почетку, да није свейлојлавоѓ иѕрекиданоѓ сићнала ѓајролних кола.

II СЦЕНА

Јујро је. Јујарње ѓијице жаморе. Ојварају се враја код Шмајлових. Излази Анђа и скида фајронј сјолице. Просјире чаршаф. Враћа се у кућу, враја осјају ојворена. Излази Паја с ѓелефоном ѓ– цима ѓајјан, седне за сјо, обрише нос и вади крмеље.

ПАЈА: *(Замисљено и ѓеснички)*
 Кад' ћемо да обрстимо овај дуд, па да ми скуваш слатко?
 Мого ми се пријело.
 АНБА: Ћути, деца спавају.
 ПАЈА: *(Окрене се ѓелефону, обрће бројчаник)*
 АНБА: А рекао си да више очима нећеш да их видиш.
Чује се звоно ѓелефона. Паја шичекује.
 ПАЈА: Дудиње?
 АНБА: Ону двојицу.

Телефон њресџане да звони.

- ПАЈА: Глишо. Кафа.
(*Сџусџи слушалицу*)
Како да их не гледам кад су ми муштерије и комшије.
- ГЛИША: (*Са њрозора*)
Чекај само мала да пиш-пиш.
- ПАЈА: Добро.
- БОЖА: (*Оџвара њрозор*)
А мене не зовеш?
- ПАЈА: Немој да си на крај срца, нисам још стигао да те окренем.
- БОЖА: Немој ни да окрећеш! Не могу да мрднем од завоја на бутини.
- ПАЈА: Што ти Љуба не помогне?
- БОЖА: спава к'о јање.
- ПАЈА: Ево ја ћу..
- БОЖА: Не вреди, не иде... 'Ђу да умрем како боли.
- ПАЈА: Добро де..
(*Куца у дрво*)
Анђа ће ти донесе.

Долази Рус и седа на Пајину њерасу.

- ПАЈА: 'Бро јутро желим.
- РУС: Добро јутро.
- ПАЈА: Шта сте изволели данас?
- РУС: Уобичајено.

Анђа износи слаџико, шољу кафе и чашу киселе воде.

- РУС: Судећи по јутру, изгледа да је све у реду.
- ПАЈА: Јесте, јесте... само нешто мислим на дудиње, како ћемо да делимо?
- РУС: Мени је довољно три килограма и пет стотина грама.
- ПАЈА: Много је.
- РУС: Ја сам реалан, толико могу да поједем.

Рус наврне кафу, њоједе кашику слајка, њојије воду и усјане.

РУС: Колико сам дужан?

ПАЈА: Кафа, вода, слатко... четрсто шес'ет!

Рус њлаћа.

ПАЈА: Хвала лепо... спасиба.

РУС: Молим.

ПАЈА: Кад' ћете завршити причу, зашто нисте постали плковник?

РУС: Не још, не још... још има црвених!
(*Одлази*)

ПАЈА: 'Ајд у мајчину и ти и твоја Русија!

Како несјане Рус, њако се њојави неки њиј с великим геомејтарским мејром. Тиј сјане као укојан њред кајију.

МАКСА: (*Не види се*)
Пет, пет, пет... мало лево... мало десно! Држ' усправно сероњо! Уђи у авлију.

Тиј с мејром уђе у авлију.

МАКСА: Шес', шес', шес'... Стани ту код тог блентавог!

Тиј с мејром сјане исјод њерасе и Паје. Паја се укијио, смеши се.

МАКСА: Се'ам, се'ам, се'ам! Мало лево... још... тако... Пењи се на терасу!

ПАЈА: (*Не њомера се. Када њрођовори, ѓовори кроз зубе и усљено, смешак не ѓуби*)
Анђо! Брзо! Телевизија!

МАКСА: Склањај астал!

АНЂА: 'Ди је?

ПАЈА: Стани ту код мене! Насмеј се!

МАКСА: Још лево!

АНЂА: Да будим децу?

МАКСА: Склањај блентавог! Уђи унутра.
(*Анђи и Паји*)
Склањајте се мори!

- ТИП: Склањајте се мори!
- ПАЈА: Где молићу?
- МАКСА: Држи сад! Правац, правац! Усправи! Осам, осам, осам.
- ПАЈА: *(Тићу)*
Може једна кафица за другове?
- ТИП: Ц!
- ПАЈА: Можда нешто друго?
- ТИП: *(Држи мейтар и блене у њлочицу на Пајиним враћима)*
Максо! Знаш како се зове овај?
- МАКСА: *(Појављује се са сировом за мерење, зуре)*
Како? Држ тамо!
- ТИП: Шлајм.
- МАКСА: *(Мења позицију и долази до кафице)*
Држ' сад!
(Зуре)
Дигни га! Дигни! Дигни га... диго ти га мајци! Стани ту
лево код Шлајма!
- ПАЈА: Ја сам Шмајл.
- МАКСА: Ако си, ко ти брани. Девет, девет, девет.
- ПАЈА: *(Геомейру)*
Да ли је друг за једну кафицу?
- МАКСА: Једну слађу, брзо!
- ПАЈА: *(Муне Анђу, која се и даље смешка)*
Брзо кафу.
- МАКСА: Слатку, цурице.
- АНЂА: *(Не помера се, смешка се у објектив сираве)*
Две кашике?
- МАКСА: Две и по. Брзо.
- Долази и Глиша.*
- МАКСА: *(Тићу)*
Шта си стао, још ово и готово.
- ГЛИША: *(Паји)*
Ко су ти ови!

ПАЈА: Стани овде. Телевизија.

МАКСА: Шта вас двојица изигравате фрајле! Склањај се да радим!

ГЛИША: *(Помера се у сџирану)*
Може овде?

ТИП: Униђи у кућу! Јесам ли једном рек'о!

МАКСА: Сви укућу! Стој! Сиђи одонуд! Одовуд се примакни тамо! Стој!... Не мрдај... Десет, десет, десет! Много добро испало! У длаку десет! Има неко да ми плати пиће и бог! Кажем ја шефу, ту је такође! Макси да не верује! Нема грешке! Грешкице!

ТИП: Ма да не зезаш?

МАКСА: Ђути мали и пливај! Где је та кафа?

БОЖА: *(Изађе на њрозор)*
Шта је ово?

ПАЈА: Телевизија ми дошла на кафу.

ТИП: Ја то не пијем. Мени један чај.

БОЖА: Каква телевизија?

ТИП: Руски ако има.

ПАЈА: Екипа ТВ.

ТИП: С доста лимуна.

БОЖА: Видиш да су то неки мерачи!

ПАЈА: Како мерачи?

ТИП: Али одма', жури нам се.

ПАЈА: *(Тићу)*
'Оћеш и у готово?
(Анђи)
Анђо! Обустави кафе!

МАКСА: Који му је бог?

ТИП: Само сам рекао да не пијем кафу и да хоћу одма' руски с лимуном.

ГЛИША: Признао си да си сероња.

МАКСА: Па и јесте сероња.

- ПАЈА: Анђо. Само слађа!
- ТИП: А чај?
- ПАЈА: Не служимо сероње.
- БОЖА: *(Геомејру)*
Одакле ви у наш крај?
- МАКСА: Такав нам посао.
- ГЛИША: А је л' ово пословно? Хоћу рећи, је л' ово посао?
- МАКСА: Ово пасуљ, све равно! Да ви'ш када Макса заоре у њиве,
на терен... Мало горе... мало доле! Целу Србију имам у
мали прст и то у првој мери.
- ГЛИША: И ово наше?
- Анђа доноси и сипушиа кафу њред Максу.*
- МАКСА: И ово ваше!
- ГЛИША: У бог те мазо, ово неки од оних!
- МАКСА: Којих?
- ГЛИША: Буца.
- МАКСА: *(Срче кафу)*
Како се узме. релативно. Да одем у Немачку, лова, па да
будем буца, овако, како кад и како никад! Поскупели
плацеви, па народ не купује – нема посла... Само
државњак.
- ПАЈА: А је л' ви због оних синоћ?
- МАКСА: Којих синоћ?
- ГЛИША: Што изгиноше?
- МАКСА: *(Сркне кафу)*
Којих бре?
- ГЛИША: Оних буца у мерци.
- МАКСА: Можда и због њих, али углавном не.
- ТИП: Какве буце, какав мерца?
- ПАЈА: Ти да ћутиш или мењај локал!
- ТИП: Ја пит'о...
- ПАЈА: Смем да уклоним овог?

МАКСА: Мали, ево ти справа и иди на шес', шес', шес... види како изгледамо?

БОЖА: Синоћ се ту сурдукнули, неки, у кућу Стаменковића. Три женска и два мушка – све мртво.

МАКСА: И баш у мерци? Јел л' остало нешто?

ГЛИША: Скроз... парче лима није право! А мотор се растурио... нису могли све шрафове да покупе...

МАКСА: Па је л' сте што... онако?

ПАЈА: Нисмо богами.

МАКСА: Бог те мазо, опет буде!

БОЖА: Признај да си због њих!

МАКСА: Нисам, богами! Због других сам.

ГЛИША: Којих?

МАКСА: *(Прави паузу Јо– значајан је)*
'Оће да вам утрапе једну главну цаду ту изнад вас.

БОЖА: Где, бре?

Паја, Глиша, Анђа и Божа зверају у вис.

ПАЈА: Где?

МАЛА: Тата, тата... мени се пишкиришки!

ГЛИША: Ђут' ту. Где ти је мајка?

МАЛА: На пијац!

ГЛИША: Па, је л' много?

МАЛА: Много!

ГЛИША: Ево, са' ћу.

ПАЈА: Где бре, горе?

МАКСА: Прави, правцати ауто-пут, на оволики стубови, у три нивоа, са шес' трака у један правац!

БОЖА: Ма где бре?

МАКСА: Ту, где зијаш.

АНЂА: Ма, како?

МАКСА: Како, како?

- ПАЈА: А ми?
- МАКСА: Шта, а ви? Правимо свет града, трансвезалу Нови Сад – Крагујевац, решење свих проблема, а ти запео: ми, па ми!
- ГЛИША: Чекај мало. Неће ваљда та цада преко моје главе, па да бруји дан и ноћ? Све птице има да отера.
- ПАЈА: И дуд да увене.
- МАКСА: Ко каже? Има да добијете станове у Миријевски гај! Ганц нове как'и не постоје! Све конфорно и широко...

Божа њљуне њреко њрозора. Глиша врџи ѓлавом, ѓледају ѓоре. Анђа улази у кућу.

- БОЖА: Наплати, Пајо, господину шта има...
- ПАЈА: Баш смо се лепо испричали, баш лепо... Слађа кафа педесет банке, али ти је поклањам... У здравље... 'ајде, 'ајде... нећеш ваљда да ноћиваш? Збогом!
- МАКСА: *(Устџаје изненађен)*
Па добро кад кажете, само има још да се видимо! Можда још и у Миријевски гај.
- БОЖА: Сутра мало! 'Ајде, 'ајде...
- ГЛИША: Какав Гај?
- МАКСА: Не само да ћеш да се селиш главоња – него има и лову да пљунеш.
- ГЛИША: Какву лову?
- БОЖА: 'Ајде брже, друг, разилази се, већ ми је мрчи пред очима!
- МАКСА: Не можете ви прогрес тек тако да шутнете! А, а...
- ПАЈА: Ево ти га на, за тај прогрес!
- БОЖА: Разилази се друг!
- МАКСА: *(Тиџу)*
Мали, пали машину! Све је јасно! Има да буде овде и нигде другде! Макса ће то да удеси! Макса!

Чује се брујање моџора. Долази Наџа с цеђером.

- БОЖА: Пајо!

ПАЈА: Молим?
Најпа хукће и пење се на терасу.

БОЖА: Анђо!
 АНБА: Молим?
 БОЖА: Глишо?
 ГЛИША: А?
 НАТА: Анђо!
(Тресне цеџере на асфал)
 Купила сам ти карфиол по хиљаду двеста. Пасуљ три и сто педесет. Мушмуле по седам стотина и кромпир по триста... Диван розе кромпир.

МАЛА: Тата, тата...
 НАТА: Јух!
(Скочи и оћрчи до куће)
 Ево мене, ево мене...

ГЛИША: Какав је тај Гај?

III СЦЕНА

Исти дан, појодне, недеља. Веранда Паје Шмајла. Сто прекривен пиройским ћилимом, уденућа је засијава на кров. На зиду је илакаћ на коме пише: САСТАНАК КУЋНОГ САВЕТА, а ниже доле парола: ТУБЕ НЕ-БЕМО, СВОЈЕ НЕ ДАМО! Сви су ирисуйни.

У врх стола је Паја Шмајл, са леве стране су Анђа и Божа, са десне Глиша и Љуба. На сујројној страни од Паје је Александар Андрејевић Андрејев и кер који дахће.

ПАЈА: Другови! Отварам ванредни састанак кућног савета по питању три тачке дневног реда:
 1. Новонастала ситуација или случај с геометром.
 2. Подела дудиња.
 3. Разно, с истрагом, ко је написао у WC-у Паја ШЛАЈМ?

ГЛИША: Имам предлог!

ПАЈА: Само брзо.

ГЛИША: Бирање новог председника.

АНБА: Шта фали старом?
ГЛИША: После ће да дискутујемо – унеси у записник!
ПАЈА: Ама зашто бре, Глишо?
ГЛИША: Има разлога. Између осталог и зато што сам печат нашао на клозет-папиру у WC-у.
АНБА: Деца се играла.
ГЛИША: ... и зато што је ситуација ванредна, па нам треба неко паметнији да иде у општину.
ПАЈА: Клевета! Немој брате Глишо, немој тако! Анђо! Пиши! Пиши: клевета!
АНБА: Немам папир.
ГЛИША: Председник се није побринуо за папир!
ПАЈА: Како нисам, ево, папир, ево, оловка.
ГЛИША: Нећеш ваљда да водимо записник на келнерском блоку!
ПАЈА: Ма, шта ти је, брате, Глишо?
ГЛИША: Нека и то уђе у записник Шлајмовице!
ПАЈА: Шмајловица! Шмајловица!
ГЛИША: Да вадим шрафцигер?
БОЖА: Доста! Тишина! Нека се ствар стави на гласање.
ПАЈА: Зар и ти Божо?
БОЖА: Доста си био... скоро три месеца! Доста! Дај и нама мало власт.
ПАЈА: Добро другови! Мислим да сам био, сто посто идеалан за овај положај... али пристајем... ево, ко је за?

Божа, Глиша, Љуба, Рус – њодићну руке.

ПАЈА: Не може Љуба!
БОЖА: Што?
ПАЈА: Није станар.
БОЖА: Од сад' јесте, подстанар.
ПАЈА: Морамо поштовати прописе – није уписан.
БОЖА: Уписаће се!

ГЛИША: Их, Пајо... и онако си изгубио.

ПАЈА: Ко је за не?

Паја и Анђа њодићну руке.

ПАЈА: Има уздржаних?

Нико не диже руку.

ПАЈА: *(Окрене се Анђи)*
Анђо, пиши! Трећа тачка дневног реда је бирање председника, четврта, разно.

ГЛИША: Прво председник, па онда, дудиње, па, онда, ситуација... па, онда, разно.

ПАЈА: Одлучено је да председник буде на крају!

ГЛИША: Новонастала ситуација тражи нову личност. Прво председник!

ПАЈА: Што се Глишо инатиш! Шта сам ти згрешио?

БОЖА: Подржавам предлог друга Поповић Глише!

ЉУБА: Мени једно бело са содом екстра.

ПАЈА: Браћо, шта вам је?

БОЖА: Анђо, дај човеку да се окрепи – ја плаћам.

АНЂА: Не може!

БОЖА: Штета, а ја мислио тебе да предложим.

АНЂА: Питај Љубу, је л' може кисела вода екстра?

Љуба климну главом.

БОЖА: Дај, шта даш!

ПАЈА: Не дај, Анђо!

БОЖА: А Љуба мислио тебе да предложи.

ПАЈА: Дупло бело, Анђо.

ГЛИША: А ја?

ПАЈА: Шипак.

БОЖА: Добро, барем кафе?

ГЛИША: *(Окрене се унап'раг, нагне преко ограда)*
Настасија! Нато!

НАТА: (Не види се)
А?

ГЛИША: Три кафе, Нато.

ПАЈА: Пет, Нато.

НАТА: (Не види се)
Само мала да пиш-пиш.

ГЛИША: Нека буде шес'. Дупло Љуби.

ЉУБА: Позлатила ти се.

ПАЈА: А је ли ти, Љубо, што се ти не вратиш кући?

БОЖА: 'Ди сме.

ЉУБА: Жена ми се вратила.

ПАЈА: Па то си хтео?

ЉУБА: Ц!

ПАЈА: Како ниси, кукао си и урлао по цео дан и целу ноћ кад је отишла!

ЉУБА: Рекла је да више неће никад да се врати! Шлус!

ПАЈА: Па, ето, вратила се.

ЉУБА: Али, рекла је шлус, никад више!

ПАЈА: Па видиш да није.

ЉУБА: Баш због тога.

БОЖА: Што, бре, кињиш човека?

ПАЈА: Ја то не разумем.

ЉУБА: (Рида)

ПАЈА: Анђо! Одмах литар и киселу воду! Кућа плаћа. Ја стварно не разумем.

ЉУБА: (Јеца)
Рекла је шлус! Шлус!

Анђа доноси на њослужавнику њајир, флашу и бокал воде.

БОЖА: Добро, сад, Љубо...

ЉУБА: Мени лепо било...!

ПАЈА: А што си се драо?

- ЉУБА: Рекла је шлус!
- ПАЈА: Другови, предлажем прву тачку дневног реда: Случај с геометром или новонастала ситуација.
- ГЛИША: Прво бирање председника.
- ПАЈА: Је л' тако договорено?
- БОЖА: Јесте.
- ПАЈА: Добро, другови. Прва тачка дневног реда: Бирање председника. Ко има предлог?
- АНБА: Ја.
- ПАЈА: Изволи.
- АНБА: Ја бих предложила друга Пају Шмајла...
- ПАЈА: Добро, добро...
- АНБА: ... јер мислим да је солидно обавио своју дужност и да су све замерке лажне и намерне... а што се тиче печата, ево, другови, кунем се... деца се играла... па, тако... Ето, другови, ја толико.
- ПАЈА: Добро. Молим да се унесе у записник да је кандидат број један – Паја Шмајл.
- ГЛИША: Мислим да није у реду, другови, да поново предлажемо истог човека. Ако смо се договорили за новог председника, нека буде нов и тачка! Јер, требаће нам, један искусан борац, паметан заступник, да се понесе с буцама у општини. Није више у питању само ово, до сада... него БУДУЋНОСТ! А будућност не можемо препустити једном бившем кафеџији!
- ПАЈА: Молим! Није бивши! Привремено без некретнине.
- БОЖА: Па, јес'! Човек само чека да прође ово, па, онда, да дигне патос и лову уложи у посао.
- ПАЈА: Знам, Божо, да си гвирио. Само не вреди, нигде ја не мрдам из куће! Нигде! Спавам на тај патос!
- БОЖА: 'Ајде, Пајо, не лупетај!
- ГЛИША: Стварно, Божо, пусти тај патос! Није битно.
- ПАЈА: Има ли још предлога, ако нема...?
- ГЛИША: Чекај има!

ПАЈА: Изволи.

ГЛИША: Ја бих, другови, предложио друга Божу Јоксимовића. Сви знамо, другови, његове мане и врлине...

ПАЈА: Гвирант.

БОЖА: Ко, бре?

ГЛИША: Јеси, Божо, јеси... мени гвириш кад се купам са женом!

БОЖА: Ја?

ГЛИША: Ти.

БОЖА: Навикао си се.

ГЛИША: ... али, барем је човек радник, металоглодач – а нама, баш и треба, један такав радник. То сада пали. Нека стави значке и обуче комбинезон и нек пукне шаком тамо неком буци о сто, па да видимо да ли ће пада да иде горе? Ето, другови, ја рекох.

ПАЈА: Пиши Анђо: кандидат број два – Јоксимовић Божа. Има још?

ГЛИША: Предложио бих друга Љубу... Љубу за потпредсеника. И он је радник – привремено незаполсен, али, у струци су!

ПАЈА: Пиши, Анђо! Кандидат за потпреседника – Љуба... Љуба... Како му оно презиме?

ЉУБА: Шлајм.

ПАЈА: Бриши, Анђо.

ЉУБА: Ја сам Шлајм.

ПАЈА: Овде мене клеветају, шиканирају и зезају.

ЉУБА: Ја сам стварно Шлајм.

ПАЈА: Анђо! Бриши!

БОЖА: Што си таки Пајо, можда је човек стварно Шлајм.

ПАЈА: Пиши само Љуба, док не донесе крштеницу.

БОЖА: Имам предлог

ПАЈА: Кажи.

БОЖА: Ја бих Глишу.

ПАЈА: Глиша је био пре мене, рекли смо нове снаге.

- ГЛИША: Што си поган, Пајо? Зар није Божа био пре мене?
- ПАЈА: Док сам ја председник, ти не смеш да се кандидујеш!
- БОЖА: Повлачим предлог Ти, бре, Глишо имаш породичне проблеме, а и приватник си, ко ће да погледа таксисту у општини?
- ГЛИША: Ја сам поштен приватник. Мој пос'о је на цени.
- БОЖА: Не пиши, Анђо, повлачим предлог.
- ГЛИША: Нека напише да сам предложен и одложен.
- РУС: Господо, ја предлажем, сам себе.
- ПАЈА: Незгодно је, не владате језиком.
- РУС: Молим вас, госпођо Шмајл, напишите: Алексеандар Андрејевић Андрејев.
- АНЂА: Да пишем?
- ПАЈА: Па, пиши.
- РУС: Ја већ имам разрађен план који се састоји у следећем.
(Извлачи план)
Наша околина, могла би бити мала, али савршена утврда – која би одолевала сваком нападу црвених! У исто време била би осигурана од напада с бока, чела, позадине и ваздуха, а преко овог система, који премда изгледа нејасан, јесте врло јасан и једноставан за изведбу.
- ПАЈА: Пиши, Анђо, пети кандидат А. А. Андрејев.
- РУС: Господо...
- БОЖА: Добро, бре, Рус.
- ПАЈА: Да бисмо добили у времену, предлажем тајно гласање. Анђо, исцепкај блокче, па у бокал.
- ГЛИША: А комисија за пребројавање гласова?
- ПАЈА: Па, Анђа?
- ГЛИША: Предлажем чланове комисије: Божа, Паја, Љуба, Анђа, Рус и ја.
- ПАЈА: Предлог је усвојен. Да пређемо... Анђо, папир!

Анђа цеди блокче. Свако, кријући од другог, исписује свој предлог. Када сви убаце у бокал, Паја промеша и испресе цедуље на асвал.

БОЖА: *(Дохваћи прву цедуљу, осћали осћале)*
Паја!

ПАЈА: Божа.

РУС: Александар Андрејевић Андрејев – то јест, ја.

ГЛИША: Анђа.

АНБА: Глиша.

ЉУБА: Љуба Шлајм.

ПАЈА: Другови... Морамо признати да се нешто чудно догодило с нашим гласањем, добили смо пет различитих гласова.

БОЖА: Поново!

Цео рићуал понављају.

ПАЈА: *(Први чииа цедуљу, заћим осћали)*
Божа.

БОЖА: Паја.

АНБА: Глиша.

ГЛИША: *(Крикне)*
Божа!

РУС: Јоксимовић Божидар.

ЉУБА: *(Баца високо цедуљу)*
Божо, брате, срећа ти се осмехнула, постао си буца!

Љубе се и сви срдачно честиијају.

БОЖА: *(Званично)*
Хвала другови.

Божа се накашља и погледа уврх сћола. Паја се уклони с врха. Божа се дожура. Паја и Божа се свечано, церемонијално изљубе. Љуба искаии и баци флашу – флаша се разбије.

ЉУБА: Мени дупло бело на председников рачун!

ПАЈА: Свима Анђи, председник плаћа.

НАТА: *(Лаѓано корача, њење се уз сћейенице, ћируди се да не ћросће кафе)*
Ево, кафица!

АНБА: Где си ти, Нато, на састанку?

- НАТА: Морам децу да чувам, нешто им фали.
- АНБА: Пишке.
- НАТА: Па...
- АНБА: Скувај бели лук, па набаци мало, на танком зејтину пропрженог кима... све то замути у козије млеко... Одма' има да прође.
- НАТА: Баш ти хвала.
- АНБА: Воду проспи.
- БОЖА: Дакле, другови, друга тачка дневног реда је...
(Гледа у записник)
подела дудиња.
- ПАЈА: Већ су зреле за слатко.
- РУС: Мени три килограма и пет стотина грама, вама остало.
- ГЛИША: Ја мислим да треба да делимо према главама у кући.
- АНБА: Док се твоји наређају, нама ништа не остаје.
- БОЖА: Ма, људи, то ћемо као и сваке године. У следећу недељу ћебе под дуд, па да млатимо! Шта буде да буде. Све на лицу места. Је л' тако?
- ПАЈА: Прошле године смо се побили.
- БОЖА: Па и ове ћемо... али, проћи ће.
- ГЛИША: Поздрављам хитњу друга председника. То је питање које се решава у датој ситуацији.
- ПАЈА: Само да знаш, Глишо, набавио сам и ја шрафцигер – оволики!
- ГЛИША: Мој је оволики.
- ПАЈА: Видећемо.
- БОЖА: Другови, с тим се слажемо. Да наставимо.
- АНБА: Трећа тачка дневног реда је: Новонастала ситуација или случај с геометром.
- РУС: Господо... Мој план се састоји у следећем: поред напред показаног...
- БОЖА: Полако Рус, лако ћемо за то...

Пауза. Ђуџе. Пауза. Зевају зоре. Пауза. Ђуџе и зевају зоре.

ГЛИША: Шта ћемо?
 АНБА: Туђе нећемо своје не дамо.
 ПАЈА: Тако је.
 ЉУБА: Како је.
 ПАЈА: Тако је.
 ЉУБА: А два деци без воде?
 ПАЈА: Донеси, Анђо.

Пауза. Анђа усџаје. Нико никоме не ѓледа у лице. Ускоро се враћа Анђа. Осџали зевају ѓоре.

ГЛИША: Па што ћемо сада, председник?
 БОЖА: *(Зева ѓоре)*
 'Ди, бре, нађоше ту, међу птице?

Пауза.

ПАЈА: Ја то не разумем. Угрожен нам интегритет.
 БОЖА: Да не дамо?
 ГЛИША: Не дамо!
 БОЖА: 'Ајде да гласамо. Је су ли сви против?

Сви диђну руке, осим Руса.

БОЖА: Шта је с тобом Рус?
 РУС: Ја имам конкретне предлоге.
 БОЖА: То ћемо касније.

Пауза.

ГЛИША: Ништа, Божо, него сутра да киднеш с посла, онако прљав и у комбинезону, нек' ти вири онако шрафцигер... лупи шаком о сто, кажи: Ја сам радник, радник... и остале приче... али стално лупај о сто... Ништа друго...
 ПАЈА: Има право човек. Кажи да си председник.
 ЉУБА: Још два деци.
 ПАЈА: Донеси балон, видиш да човеку мука од ваздуха.
 ЉУБА: Па јес', нека штуцавица ме ухватила.
 БОЖА: Ма, како ћу?

ГЛИША: Их, како ћеш? Само тресни, па нек се распадне!
 БОЖА: Добро, кад кажеш. Али не могу сутра. Био сам на боловању, па, не могу првог дана да бришем.
 ГЛИША: Незгодно.
 ПАЈА: Прекосутра?
 БОЖА: Да размислим...

Пауза.

БОЖА: Како да лупим? Овако?
(Удара руком по сивољу)
 ГЛИША: Јаче!
 БОЖА: *(Удара јаче)*
 ПАЈА: Немој, Божо, инвентар се плаћа!
 ГЛИША: Јаче! Божо! Плаћам лом!
 БОЖА: *(Распали као сивоња)*
 Мајку им, они мени...
 ГЛИША: Да се распадне... Божо!
 ПАЈА: Љубим те, ко брата, немој!

Божа замахне да удари најјаче, али прекине га звоно телефона. Божина рука осипане у ваздуху.

ПАЈА: *(Нагло усипане – зурне Љубу)*
 Ево ме... ево ме... мрдни се да прођем! Одмааа... Хало! ...
 Кога бре? ... Глишу Поповића... ево, са' ће!
 ГЛИША: За мене? Мрдни се Љубо!
 ЉУБА: Кад устајеш, купи цигаре код шанка!
 ГЛИША: Са' ћу, одма'...
(Видимо га)
 Хало... моменат!
(Залући ноћом враћа, не видимо га, сви зледају шипа ће да се догоди)

То играје. Ошварају се враћа и излази испришени Глиша, блед, кружан, леј – крућо корача. Сипане и окрене се Божи.

ГЛИША: Божо! Револвер!

БОЖА: Какав револвер?

ГЛИША: *(Врисне)*
Иииих!

Чучне и њустѝи још један крик из себе. Нагло скочи и одјури у Божин сѝан. Остѝали су заѝањени. Чује се њуцањ. Сви устѝану и њоѝрче. Излази Глиша и њукне у ваздух.

ГЛИША: Пајо! Три балона белог, седам флаша вињака, један виски за мене!
(Пукне у ваздух)

БОЖА: Шта би?

ГЛИША: Мушко! Мушко!

ПАЈА: Какво мушко?

ЉУБА: Мени балон без соде екстра. Пакло нишке на мој рачун.

ГЛИША: Родио ми се син.
(Оѝали мѝѝак)

ПАЈА: Ма, како, бре, да ти се роди?

Глиша њуца.

ГЛИША: Настасија! Пусти цурице да пишкиришке! Меси маковњачу! Одох ја по печење!

НАТА: *(Глиша њуца)*
Шта је?

ГЛИША: *(Наѝи која брише руке о кецељу)*
Мушко! Родио ми се син!

Пуца у ваздух, сви су заѝањени и ѝледају у Глишу.

АНБА: Ма, који син?

ГЛИША: Мој син! Божо! Нов шаржер!

МАЛА: Мама, мама...

Глиша њуца, Настѝасија ѝада у несвесѝ, Глиша њуца.

IV СЦЕНА

Ноћ. Ноћне њилице жаморе. Прошла је ноћ. Три нејомичне њриликe на веранди. Чeјвeрџи – Љуба сѣава на њоду. Ова њројџџа љуџе. Тџа њџџанџа збоџ деџе.

- ГЛИША: Добар овај виски.
- ПАЈА: То је бело са содом.
- ГЛИША: Добро је.
- БОЖА: Подваљује овај Паја. Нешто ми много водено.
- ПАЈА: Божо, да пренесемо Љубу? Надрљаће на том бетону.
- БОЖА: Пијандуре бог чува.
- ГЛИША: Ух! Леба ти, мушко.
(Раздере се)
Мушко!
- ПАЈА: Тише мало!
- БОЖА: Јесте мушко, али и још једно женско.
- ГЛИША: (После краћеџ љуџања)
Добра је, поштена је... Ради доле у Љиг.
- ПАЈА: Како ћеш са још једном женом?
- ГЛИША: 'Ђу је доведем!
- Пауза.*
- БОЖА: (Зева џоре)
Бог те, шта све неће народ да измисли.
- ГЛИША: (Клима џлавом)
Да, да...
- БОЖА: Како, бре, мисле горе? Кошта то?
- ПАЈА: Ух, бре! Мени много и једна у кући, где сад нађе још једну?
- ГЛИША: Ако, ако, злу не требало. Прво има' да купим нов такси. Варбург или тако нешто, што не гута много. Па, већ ће некако... да запнем и ноћу.
- БОЖА: Хајд' да пијемо! У здравље!
- ГЛИША: У здравље мог Марка!

- ПАЈА: Што, баш, Марко?
- ГЛИША: Марко, по Краљевићу Марку.
- БОЖА: Боље Љутица по Љутици Богдану.
- ПАЈА: Боље Лазар по цару Лазару.
- ЉУБА: *(Мешкољи се на бејџону)*
Боље Љуба по Љуби Шлајму.
- ПАЈА: Шмајл!
- БОЖА: Спавај, Љубо, и не мешај се.
- ГЛИША: Неће да буде лако, али неће ни тешко... Ђу да се снађем!
Где гости нису бесни, ни кућа није тесна.
- БОЖА: *(Зева горе – љауза)*
Прво срушише “Топлице”. Добро ’ајде! Па онда “Кикевац”! Добро ’ајде. Па онда “Чубуру”, па “Мали Шумадинац”, па “Трандафиловић”, па асфалт ударају, па, парк у Орловића Павла – раселили онолики народ – па, сад, хоће и нас! Не може! Не може!
- ГЛИША: Главно да је мушко!
- ПАЈА: То нам онај геометар сместио! Мајке му га спалим!
- БОЖА: Покварендура сељачка! Из ока му се види да је поган!
- ГЛИША: ’Место да будете фини са човеком, видите да је буца, ви се напандрчили! Ето вам сада!
- ПАЈА: Пусти, такав ми карактер!
- БОЖА: *(Зева горе)*
Колико је сати?
- ЉУБА: Песма! Рамо, песма! ’Ди је песма, гарагани!
- БОЖА: Спавај Љубо!
- ПАЈА: Биће да је прошла поноћ.
- БОЖА: Много велика тишина.
- ПАЈА: Миран крај
- БОЖА: ’Место да чувају ово мало мира – ово злато од краја, они се устремили, па стално нешто измишљају!
- ПАЈА: Могли би да фајронтирамо?
- ГЛИША: Има још вина!

Пауза.

ГЛИША: Ух, убио ме бог, овако блесавог!

БОЖА: Па, јес'!

ГЛИША: Шта урадих?

Пауза.

БОЖА: *(Гледа зоре)*
Море не брине. Нека ти је севап. Ко, бре, има две жене у крају? Ко? Је л' би ти могао да имаш две жене, Пајо?

ПАЈА: Ц!

БОЖА: Ја ни једну!

ГЛИША: Добро је то. Само бојим се, луда ми крв, да опет не оманем!

Пауза. Климају главама

БОЖА: А како ћу ја у општину?

ПАЈА: Понеси и печат да знају с ким говоре.

ГЛИША: 'Ајде да пијемо.

Сића вино. Божа подригне.

БОЖА: Животе, животе... тежак ли си!

ГЛИША: *(Тресне чашу преко њерасе)*
'Бем ти живот без ракије!

ПАЈА: Свака чаша сто банке!

БОЖА: *(Подризује)*
Ух, уху, ух!

Пауза. Ускоро се чује њојој њрчања. Посијаје све јачи.

МАКСА: *(Виче из даљине, не види се)*
Стани курво! Убићу те! Стани!

ПАЈА: Псст!

ЖЕНСКА: *(Не види се)*
Немој Максо! Не, не, не!

МАКСА: *(Још се не види)*
Стани да ти милу мајку...! Стани!

Већ су близу. Зайим се њојаве на сцени. Женска њројрчи, за њом њројрчи и Макса њеомејар.

- МАКСА: Стани!... Стани!... Стани!
- ЖЕНСКА: Јао! Људи, убиће ме!
- МАКСА: *(Не види се)*
Ти ћеш мени ТВ из куће да износиш? Курво кали-
мегданска.
(Близу су и вероватно су сћали)
Ти ћеш мени?
- ЖЕНСКА: Јаој! Мене младу уби!... Јао! јао! Уби ме!
- МАКСА: Ти мени колор ТВ, мени... да износиш? Мени?
- Чују се ударци тупим предметом. Пауза и тишина.*
- ПАЈА: Шта ово би, људи?
- БОЖА: Људи се расправљају!
- ГЛИША: Ћути, иде!
- Долази геометар Макса. Осврће се. У руци му крвава секира. Сћане код шарабе и погледа уназад, у злочин.*
- МАКСА: Шта уради, црни Максо?
(Баци секиру и оћрчи)
- Засветли прозор на Русовом сћану. Тројка седи неодлучно. Љуба сћава одлучно.*
- БОЖА: Геометар.
- ГЛИША: Треба неко милицију да зове?
- БОЖА: То је онај Макса – наш геометар?
- ГЛИША: Још нам само фали авион на главу да падне!
- БОЖА: Добро је. 'Ајде Пајо, 'ајде Глишо да Љубу унесемо!
Морам сутра рано на посао. Доста смо шљокали. Ако је и
мушко – доста је.
- Усћају и прихваће Љубу за све четири.*
- ПАЈА: Маму ли му геометарску.
- БОЖА: Лакше, Пајо, пробудићеш га.
- ПАЈА: Много тежак овај Љуба.
- БОЖА: Само полако. Може да буде прек кад се пробуди.
- ПАЈА: Ја њега више у локал не примам.

ЉУБА: Зар већ свануло? Полако Пајо, полако...
(Улазе у Божин сџан)

Излази Рус. Иза куће узима кера и излази најоље. Кер ојейџ џојури у џравицу крви. Када несџану, из Божиних враџа џровире Паја и Глиша.

БОЖА: (Шаџуће)
Није нас видео?

ПАЈА: Ђут!

Рус се усџрави и одсечним кораком одлази – кер неће.

МАЛА: Мама, мама! Мени се пишкиришки!

НАТА: Са' џу!

ПАЈА: У здравље.

ГЛИША: Маму ли му геометарску!

БОЖА: 'Ку ноћ!

Улазе у сџанове. Неко време се нишиџа не дешава. Заџим се чује брујање моџора, шкриџа кочница, луџање враџа и свеџлоџлави сиџнал с џаџролних кола. Прође неко време – чује се жамор увиџаја – долази Рус и улази у кућу – кер неће. Свеџло џлави сиџнал доминира сџеном.

V СЦЕНА

Подне. Подневне птице у жамору. Божа једе пасуљ и чита новине. Анђа скупља чаше и просипа пиксле.

БОЖА: (Пуним усџима)
А где ти је муж?

АНЂА: Отишао до општине да види има ли шта ново?

БОЖА: Шта има да буде кад ми нећемо.

Наилази Глиша. Анђа улази у кућу.

ГЛИША: Црко ми карбуратор.

Прође и улази у свој сџан. Божа насџавља да срче џасуљ. Долази Рус с великим меџалним блоком. Сџусџи џа уз хукџање џоред још неколико сличних реквизиџа – очигледно куйљених на војном оџпаду. Божа засџаје у сркању и џледа Руса.

РУС: Господине Јоксимовићу, желео бих да разговарам с вама.

БОЖА: Сад једем.

РУС: Добро, кроз пола сата.

Рус одлази – Глиша се враћа.

ГЛИША: *(У пролазу)*
 'Ди, бре, данас да ми цркне? Таман сам нашао купца.
(Одлази)

Божа мирно једе пасаљ. Долазе млади архиепископ и сестрица архиепископица. Он се зове Милош, она Сења. Корачају ноћу пред ноћу и зевају увис. Заљубљено се држе за руке. Божа зине с кашиком на пола јуџа до усња.

СЕЊА: Зваће се *Rose de Belgrade!*

МИЛОШ: Витки стубови и благи превоји који се сливају и преплићу један преко другог, као планински поточићи после кише.

СЕЊА: *White rose of Belgrade!* Која повезује два древна и значајна града Нови Сад – Крагујевац.

МИЛОШ: Њом ће се свакодневно сливати хиљаде и хиљаде аутомобила, свих могућих марки и из свих крајева света. *Ферари* ће сећи њене бокове, брзи *Јагуари* успињати на груди, а *Тријумфи* се сливати доле – међу ноге у утробу.

СЕЊА: Претерујеш.

МИЛОШ: Биће то најлепша, најбоља, наженственија и најперверзнија Ружа на свету. Наше дело!... Мојеее...

СЕЊА: Видим је!... Горе је!... Ту!... Ту!... Ту и ту. Свуда око нас! Излази из нас, па нас узвиси, затим опколи, преплете, расплете. Бела ружо! Бела ружа! То је добар наслов за новинаре! Бела ружа Београда!

МИЛОШ: Да ли си послала макете за *Art and Architecture?*

СЕЊА: А, већ је једна судбина везана за нашу лепотицу.

МИЛОШ: Наша.

СЕЊА: Наша је везана и траје. Збиља, ми њој морамо да захвалимо нашу љубав! Само њој можемо да посветимо нашу везу и нас! Само њој! Пољубићу је!
(Љуби је)

БОЖА: *(Сјусџио је кашику, руком дозива Анђу)*
 Анђо!

- АНЂА: 'Оћеш љуту?
- БОЖА: Седи. Да видиш.
- Анђа седе.*
- МИЛОШ: Да није било тебе, ја не бих био нико и ништа! Нула! Овако сам Створитељ! Градим свет! Као Зеве! Као Шива!
- СЕЊА: Геометар који је извршио премеравање терена, синоћ је извршио злочин на овом месту. Ту код трећег лука убио је своју неверницу. Злочин под ружом! Он је један од визионара. Своју страст, своју судбину, везао је за Ружу. *Fehervari Ro`a!*
- МИЛОШ: Нестаће ових прљавих уцерица, овог ругла и ништавила... Уместо пустиње, овде ниче било града. Погледај како је неукусна ова зграда. Види какви су то типови тамо... Види ту веранду, врхунац неукуса и нефункционалности! Потпуно алогична и непотребна! Одвратна! И да није Руже, ово треба сравнити са земљом! Ово нашем граду не служи на част – сметлиште душа!
- АНЂА: Шта овај прича за моју веранду?
- БОЖА: Сeroњo!
- МИЛОШ: Он то мени?
- БОЖА: Теби, теби, сероњo! Дођи мало овамо! Дођи...
- СЕЊА: Не обазире се на будалу.
- БОЖА: Анђo! Алат!
- АНЂА: Немој, Божo... Немој због тебе...
- БОЖА: Шрафцигер, Анђo.
- СЕЊА: Немој, мили. Видиш да није завредио пажње.
- МИЛОШ: Мене изазива, мене, носиоца црног појаса – карате!
- БОЖА: Анђo, брзо! Секиру! Маму ли му куловску!
- СЕЊА: Молим те, Милоше.
- МИЛОШ: Ма, пусти ме само једанпут!
- БОЖА: Брже, Анђo!
- СЕЊА: Молим те, Милоше, нема потребе да се квари прекрасно преподне.

МИЛОШ: У праву си, Сења! Шта вреди да се боримо када он није ни чуо за карате!

Сења одвлачи Милоша.

СЕЊА: Диван си, мој мали Мишел.

БОЖА: Анђо! Што не донесе?

АНЂА: *(Куйи ѿањуре)*
'Оћеш кафе?

БОЖА: Ц. Чачкалицу... побегли су.

АНЂА: Сероње.

БОЖА: Баш ме наљутили. Анђо, кафу и једно пиво! Где су те чачкалице.

Оѿвара новине и ѿрелисѿава. Неко време се нишѿа не дешава, заѿим долази носач с Русом и колицима ѿуним ѿвожђурије. Глиша ѿролази крај њих, заокуѿљен је својим ѿроблемима.

ГЛИША: Мајку му, све неки малери.

БОЖА: *(Сѿусѿи новине)*
А ја, замало главу да изгубим.

Глиша ѿролази и не слуша. Божa насѿави да чиѿа новине. Рус и носач исѿоварују ѿвожђурију.

ГЛИША: Пук'о ми чекић, нов, новцат... хиљаду банке... Пу!

БОЖА: 'Еј, Глишо!

ГЛИША: Пустите ме, бре, Божo, што мораш стално да ми гвириш у живот! Ви'ш да радим.

Божa слеђне раменима и насѿави да ѿрелисѿава новине. Рус ѿрља руке у марамицу и ѿрилази Божи.

РУС: Господине Јоксимовићу. Желео бих да озбиљно разговарамо.

БОЖА: *(Сѿусѿи новине)*
Шта је ово?
(Показује ѿвожђурију)

РУС: О томе и хоћу да говорим. Био сам слободан да набавим део материјала неопходног за утврђење, које сам јуче изволео показати. Како су трошкови надмашили моје скромне залихе, помислио сам да би било добро основати

посебан буџет за набавку војне опреме. Ви, као председник, то можете да спроведете. Нису велике финансије у питању – ослањам се на импровизацију и чувено српско јунаштво. Друго, предложио бих да сазовемо један краћи састанак на коме бисмо извршили снимање ситуације, односно одредили ко од нас коме роду војске припада. После тога, утврдили бисмо режим даљег рада на започетом плану. Посебно бих препоручио извесне вежбе, које смо ми у нашој земљи примењивали у специјалним околностима, а које су успешно примењиване у току прве деценије овога века.

БОЖА: Како?

РУС: Дакле, списак наоружања и метод борбе. Развијање стратегије. Ја предлажем, познавајући вашу историју, метод ускочке борбе, а то значи: добро утврђење и брзи препади изван утврде.

БОЖА: Добро, добро Рус... Само ти крени на посао, лако ћемо ми за остало.

РУС: Но, коначно, мило ми је да се разумемо. Солидарност је један од најбитнијих фактора. Захваљујем на указаном поверењу. Довиђења

Божа блене за Русом. Рус иде до носача.

РУС: *(Носачу који је већ исцрпнио колица)*
Окрените.

Чује се завијање сирене њајролних кола, шкрија кочница и лујање враја. Кораџи. Појављују се милиционери Предраг и Ненад. Воде Максу геомештра у ланцима.

МАКСА: *(Показује)*
Ево, овде сам ритнуо секирче... Ево, ту сам се освестио... рекао сам себи: Шта уради, жив човече? Али, већ је било касно. А овако је било: Знате ви колор ТВ што ми је брат пратио из Немачке... Е, па ја њу јурим Граховском, па ондак, Шуматовачком, па ондак, скренем у Чубурску и тако дођем и у Дубљанску... Па, већ губим дах, а и одљутио се мало... Видим, глупо што је јурим и таман помислим да станем... Па, нек иде курва, кој' ће ми бог... Али, не да мени ђаво мира, него викнем СТОЈ! ... А она неће! Ондак, викнем: СТОЈ! СТОЈ! СТОЈ! ... а она неће!

- И тако налетим на неку каменчину, па се саплетем и паднем, а секира полете из руке и право на главу.
- ПРЕДРАГ: Покажи то тамо!
- МАКСА: Скини лисице, не могу да се размахнем.
- НЕНАД: Ал' да не бежиш.
- МАКСА: Их, да бежим. Ја сам своје давно побегао.
- ПРЕДРАГ: Не може! Покажи с лисицама.
- МАКСА: Па, ево, овако:
(Враћти се неколико корака до краја сцене)
 Ко, она трчи напред, а ја, већ, губим дах, али трчим...
 Дакле, ја већ трчим и губим дах... Овако...
(Поћрчи)
 Овако!...
(Прећрчава сцену)
 Овако...
(Враћа се и ћоново ћрећрчи сцену у сућроћном ћравцу)
 ... овако...
(Несћане)
- ПРЕДРАГ: *(Неко време ћледа, заћим, маща се за револвер)*
 Стој! СТОЈ! СТОЈ! СТОЈ!
(Ненаду)
 Трк' за ћим!

Пуцају, ћрче и несћају. Божа и Анћа се ћогледају. Анћа уће у кућу. Божа ћодићне новине.

- АНЋА: *(Не види се)*
 Шта то хоће Рус да зида?
- БОЖА: Пусти Руса.
- МАЛА: Мама, мама...
- НАТА: А?
- МАЛА: Као да ми се пиш – пиш, али није. Пробала сам.
- АНЋА: *(Довикује)*
 Је л' делује бели лук?
- НАТА: А?
- АНЋА: Бели лук?
- НАТА: Да, бели лук.

Долази Паја. Полако се њење и седне крај Боже. Ђуји.

АНБА: Ето видиш.
НАТА: Сад' не могу да нужде.
БОЖА: Где си био?
ПАЈА: у општини.
БОЖА: И?
ПАЈА: Ништа.

ДРУГИ ЧИН

I СЦЕНА

Појодне, веранда. Глиша, Наја, Паја, Анђа и Божа седе окренути према службенику оштинине у тамном оделу. У првом плану сцене је табла на којој пише: РАДОВЕ ИЗВОДИ ГРАД. ПРЕДУЗЕЋЕ "РАДЕ НЕИМАР". Гомила коју је навукао Рус смањена је и већ се види део зајочейоџ ушврћења. Паја, Глиша, Наја, Анђа са радозналишћу гледају у оштининара. Божа је мрк и гледа у сирану.

СЛУЖБЕНИК: Дакле, другови, пре него што пређемо на конкретан договор, желео бих да вам покажем станове. Постоје две варијанте.

(Извлачи планове и савља их на сто)

Прво...

(Показује план)

насеље сунца, месеца и свежег ваздуха – Блок 74 – између Лазарева и Младенова – Ластин аутобус, свака три сата, пушење забрањено.

Друго...

(Показује други план)

Насеље Миријевски гај – неколико десетина километара од Звездаре. Станови су супер конфорни. На пример:

(Показује на Пају)

Колико ви, друже, имате квадрата?

ПАЈА: *(Намигне Глиши)*

Ја? Ја имам двадесет квадрата.

СЛУЖБЕНИК: Колико душа?

ПАЈА: *(Манџујски)*

Једну.

СЛУЖБЕНИК: Колика вам је породица?

ПАЈА: Петора.

СЛУЖБЕНИК: Дакле, двадесет квадрата вама следује, као носиоцу станарског права, по десет квадрата за сваку душу посебно. Што ће рећи: $20 + 10 + 10 + 10 + 10 = 60 \text{ м}^2$. У оквиру ове квадратуре, предвиђени су...

(Гледа у њицир)

... већи двособан или солидан двоипособан.

- ГЛИША: Ко, бре?
- СЛУЖБЕНИК: Овај друг.
- ПАЈА: Да није нека грешка?
- СЛУЖБЕНИК: Станови су са централним грејањем, купатилом, плочицама, кухињом, терасом... све, све, све...
- ГЛИША: А који спрат?
- ПАЈА: Чекајте, друже... грешка је... ја имам тридесет и два квадрата...
- СЛУЖБЕНИК: То ћемо комисијски да утврдимо... а што се тиче спрата... наши станови би били, од 23. до 34. спрата. То, већ, по избору. Лифт ради – постоји степениште.
- ГЛИША: А ја?
- АНЂА: Чекај, Глишо, видиш да човек нама говори... А је л' те друже, топла – хладна вода, санитарије... WC и тако?
- СЛУЖБЕНИК: Све, све, све...
- АНЂА: Ако убаците још тих дванаест квадрата и дете које очекујемо?
- НАТА: Каково сад дете очекујете?
- АНЂА: ... У том случају да ли можемо да добијемо четворособни?
- СЛУЖБЕНИК: Све случајеве ћемо посебно, комисијски, да утврдимо. У том духу се доносе одлуке.
- НАТА: Глишо, а ми? А ми?
- ГЛИША: А ми? Друже, а ми?
- СЛУЖБЕНИК: Колико квадрата, колико душа?
- ГЛИША: Двадесет и шес'...
- АНЂА: Где си наш'о оних шес'?
- ГЛИША: Шта где?... А веранда? Дакле, двадесет шес', плус пет душа... плус две... све једнако седам.
- СЛУЖБЕНИК: Дакле, вама следује четворособан стан од 96 м². Погледајте управо имам план нашег будућег стана.
(Извлачи и њоказује план)
Ово је једна соба, она је стакленим вратима спојена с овом која је погодна за дечју собу. Ту одмах је и купатило, WC одвојен. Друге две собе су посебне и имају своје

купило, нешто мање и без каде и исто тако одвојен WC. Кухиња је већа и подељена на два функционална дела: радни део, с уграђеним фрижидером, електричним шпоретом, бојлером, судопером, столом за рад, итд, итд... Да напоменем да овај други део кухиње – трпезарија, поседује врата, са којих се иде на велику терасу која опкољава цео стан и садржи екстра 42 м², који нису бодовани и урачунати у стан.

ГЛИША: Ух! Бог те мазо!

АНЂА: Ако бисмо и ми добили четворособни, да ли би тераса била исто тако велика?

СЛУЖБЕНИК: Свакако.

НАТА: Глишо, нас је више – мора да буде већи!

ГЛИША: Чекајте, бре, људи! Човек није завршио.

СЛУЖБЕНИК: Погледајте боље... Овде су назначени тапети, по жељи које боје, колора... Исто важи и за плочице, WC шољу, лавабо, биде и каду. Дијапазони боја које можете да бирате, од ружичастог, преко розе, до плавкасто-сивкастог.

НАТА: Глишо! Тражи беж! Беж плочице!

АНЂА: Плавкасто-сивкасте, Пајо.

ПАЈА: Чекајте, жене...

ГЛИША: Пајо! Божо!... Упаде нам секира у мед! Божо, Божо, шта ти је...?

БОЖА: *(Оћћљуне ѿреко ѿтерасе и окрене ѓлаву – не учесћује у њиховој срећи)*

ПАЈА: Пусту Божу... Него, Глишо, морамо нешто да се договоримо.

ГЛИША: Шта има да се договоримо, видиш да нам пада, пада...

НАТА: Друже, је л' може мало да се пригвири у тај план?

СЛУЖБЕНИК: Изволите.

Сви нагрну да ѓледају ѿлан. За ѿо време службеник из ѿашине извлачи обвезнице.

НАТА: Види, Анђо, купатило.

ПАЈА: То је тераса.

- ГЛИША: Није, него излаз на терасу – видиш ово дрво.
- АНЂА: Што је лепо... шта је ово?
- ГЛИША: Ту ћу ја да спавам, а жена овамо...
- СЛУЖБЕНИК: Другови, само бих вас замолио још мало за тишину.
- НАТА: Питај, друга, је л' ово купатило?
- ГЛИША: Које?
- ПАЈА: Шта сте сад запели, видиш да човек хоће да говори!
- СЛУЖБЕНИК: Као што сте вероватно обавештени, другови, за овај мамутски подухват, везивање наша два древна и значајна града, ангажоване су максималне снаге, у исто време, поред додељеног новца, одлучено је да се распише и зајам у коме би учествовали сви... а наравно и они којих се директно, као што сте ви, тиче...
- БОЖА: *(Пљуне преко терасе)*
Е, ту сам те чек'о!
- ГЛИША: Какав зајам?
- БОЖА: Знао сам одма'! Јадац!
- АНЂА: Пајо, кажи Божи да не гунђа.
- ПАЈА: Чекајмо људи, друг није завршио!
- СЛУЖБЕНИК: Другови, надам се да се разумемо, деликатност ваше ситуације...
- АНЂА: Сигурно, сигурно...
- ПАЈА: Ђути, Анђо! Шта се стално истрчаваш, к'о ждребе пред руду.
- СЛУЖБЕНИК: Ви морате послужити као пример и први уложити своје прилоге за овај изузетно важан и користан подухват... Јер, као што видите, потрудили смо се да у оквиру овог пројекта решимо проблеме који су се годинама гомилали у нашој општини и тако...
- ПАЈА: Колико?
- БОЖА: *(Церека се)*
- ПАЈА: Шта се смејеш?
- БОЖА: 'Де баш тебе да дирну у џеп?

ПАЈА: Ти да ћутиш, ја сам увек давао за народ и државу и даваћу увек! Питај Анђу, ако не верујеш!

БОЖА: *(Зайали циџарейџу)*
Баш ми је забавно.

ПАЈА: Не обраћај пажњу на њега, друг...

СЛУЖБЕНИК: Ево, овако... Овде су обвезнице, можете да погледате како изгледају, по уплати суме, ово се добија као залог за новац који сте уложили...

АНЂА: Питај на колико година?

ПАЈА: *(Чешка се њо злави)*
Није то важно сада.

ГЛИША: На колико година?

СЛУЖБЕНИК: Десет.

НАТА: *(Хукне)*
Па, колико, Глишо?

СЛУЖБЕНИК: Шта колико?

ГЛИША: Мисли, колико...

СЛУЖБЕНИК: Од двадесет...

ПАЈА: Максимално?

СЛУЖБЕНИК: До сто!

НАТА: Укупно?

СЛУЖБЕНИК: Укупно месечно!

Пауза. Свако за себе ћути.

СЛУЖБЕНИК: *(Хоће да њрекине њаузу, накашље се, али Паја ља њредухиџри)*

ПАЈА: Донеси, Анђо, тридесет и пет, да дамо човеку.

ГЛИША: *(Пољледа у Наџу)*
Донеси и ти.

ПАЈА: Ипак, четрдесет и пет, Анђо.

ГЛИША: Нато, педесет!

НАТА: Четрдесет и пет, Глишо!

ПАЈА: Седамдесет, Анђо.

- ГЛИША: *(Гледа у Нају – она ћуји)*
Седамдесет, Нато!
- НАТА: Јух!
- ГЛИША: Шта јухнеш! Донеси!
- ПАЈА: Анђо, донеси сто тридесет! Да лепо одмах уплатимо!
- ГЛИША: Нато, донеси двеста, одмах две рате да скрпимо!
- ПАЈА: Глишо, рођени... дај руку и нек' буде триста! Је л' важи?
- ГЛИША: *(Тресну руком у Пајину руку)*
Четири стотине!
- ПАЈА: Дај паре и скувај кафу, жено!
- СЛУЖБЕНИК: *(Изненађен је и скрива њољед у обвезницама)*
- ПАЈА: *(Победоносно и олакшан – обраћа се службенику)*
Само реците на колико месеци?
- СЛУЖБЕНИК: Предвиђено је три године, али знате како је то код нас...
- ПАЈА: Добро, добро... ја само онако. Анђо, брже с тим парама...
- АНЂА: Морам да вадим... Откривам...
- ПАЈА: Па, дабоме...
- СЛУЖБЕНИК: Док она не донесе, ви потпишите овде...

Чује се бука одваљивања њајјоса.

- СЛУЖБЕНИК: И овде...
- АНЂА: Пајо, ја не могу сама!
- ГЛИША: Дај и мени да потпишем.

Наја се враћа и шајуће нешио Глиши. Глиша узме од ње новац и сјави на сјао. Зајим се нагне до цијеле и изује је. Из њосјаве извади новац. Преброји новац. Скине каши, ња из кашиа извуче још... Паја је у међувремену ушао у кућу. Анђа је изашла и сјала на враја, у соби се чује како Паја ојкива њајјос.

- АНЂА: *(Смешка се лукаво)*
Деца се играју.

Глиша исјаује службенику новац, броје два њуја. Долази Паја са чекићем и новцем, сјане код службеника и чека да Глиша исјаји. Предаје новац.

СЛУЖБЕНИК: А ви, друже?
(Божи)

БОЖА: Дај папир.

СЛУЖБЕНИК: Нисте рекли колико желите да уплатите.

Божа скочи и дохвати обвезнице. Цейа.

БОЖА: (Показује на исцејкан папир)
Није богзна шта, али добар је за WC.

ГЛИША: Шта то радиш Божо?

АНБА: Не дај, Пајо.

СЛУЖБЕНИК: Шта то радите, друже?

БОЖА: Пајо! Реци господину да се удаљи!

ПАЈА: Чекај, Божо... знам како ти је, самац... па треба човеку... био сам и ја у твојим годинама... Ево, друже, ја ћу да дам двеста за друга Божу.

БОЖА: Пајо! Склони друга!

ГЛИША: Шта ти је Божо? Уразуми се!

БОЖА: Нашли мене мангупи да фарбају. Мене? Платили да иде около и лаже. Да отима сиротињи! Нема леба код Боже глодача! Нема! Ту сте побркали лончиће! Ево ви га на!

ПАЈА: Стани, Божо!

ГЛИША: Божо, најмилији, чекај мало. Пајо, све ће да нам поквари.

БОЖА: Друг! Разилази се!

АНБА: Чекај, Божо! Људи смо!

ПАЈА: Друже, може једна кафица?

НАТА: Ја... Ја ћу да је скувам.

БОЖА: Ма људи, шта сте се помамили? Ко ће вама да поклони буџинске станове? Овај овде? Ма, немојте ме зезати!

АНБА: Слушај ти, Божо, ако ти ми сметамо, ти иди... шта сад ту попујеш?... Иди... Шта ћеш нам такав?

СЛУЖБЕНИК: Другови, да бисмо сузбили све несугласице, показаћу вам моје овлашћење и моје папире. Из њих ћете видети колико озбиљности и ауторитета стоји у целом пројекту. Ја ништа не кријем.

- ПАЈА: Људи, немојмо сумњати и долазити у незгодне ситуације...
Види се да је човек поштен.
- БОЖА: Опет сиротињи мажу очи!
- ПАЈА: Чекај, бре, Божо... Друзе, може једна кафица?
- БОЖА: Не лепим се ја на тај пекмез! Све има неко да вам
поклања фрижидер! Још и кирију да не плаћате?
- СЛУЖБЕНИК: Можете да ми не верујете, другови, али и с киријом је све
регулисано. Ви нећете плаћати комерцијалну кирију –
него споразумно, према приходима и члановима
домаћинства!
- НАТА: Како, како?
- ГЛИША: Лако ћемо и то, Нато – шути!
- АНЂА: Колико вас има... биће и бесплатно.
- ГЛИША: Ја увек плаћам своје!
- ПАЈА: Не замећи се, Анђо!
- НАТА: Кад се љуцки станује, ред је да се и људски плаћа. Сан су
ми беж плочице... све има да буде беж!
- БОЖА: Ма, људи! Ко ће вама да да буџинске станове? Ко? Не
ватај се за биде! Какав биде беж боје? Немојте бити луди!
- ПАЈА: Али, има друг написано!
- БОЖА: Пустити ти то написано. Хоће да нас раселе из Београда у
неке чатрље и конзерве! Какав биде! Је л' добили биде
ови из Орловића Павла?
- ГЛИША: Је л' слободно, друже, да покажемо другу шта пише?
- СЛУЖБЕНИК: Само изволите. Наша општина је решила, потпомогнута
неким друштвеним организацијама на нивоу републике,
да раскрсти са свим социјалним проблемима. Ово је само
делић те акције.
- БОЖА: Да нас протераш из општине?
- ГЛИША: Немој бити поган, Божо!
- БОЖА: Шта поган? Ко поган? Никад није било овако нешто.
Увек пређу сиротињу! Не идем ја нигде са Чубуре! Нигде!
Нигде! Какав Гај? Какви бакрачи?

Божа, у бесу,дохваћи њланове са сѝола,хоће и све осѝало, али Глиша и Паја скачу.

БОЖА: Неће мени они...
 ГЛИША: Не цепај то другу!
 ПАЈА: Немој, Божо, љубим те к'о брата! Немој!
 БОЖА: Није Божа будала! Није Божа буздован! Неће мене нико да пређе! Неће!
 ГЛИША: Пусти мој четворособни... Пусти, Божо, мамицу ти милу!
 БОЖА: Остави ме, иначе кољем гркљане!
 ГЛИША: Знао сам ја да ће мене гвиранти да упропасте!
 НАТА: Цепа! Цепа! Ухвати га!
 АНЂА: Пази, Пајо, шрафцигер!
 БОЖА: Све ћу да вас покољем кад сте будале!
 ГЛИША: Нато! Брзо курблу!
 НАТА: Држи га! Држи га... Потамнео је у очима!
 СЛУЖБЕНИК: Полако, другови! Станите!
 БОЖА: Са' ћу ја теби једну брзо!
 ГЛИША: Пајо! Одоздо! Одоздо!... Не дај да дирне човека!

Службеник се убрзано њакује.

БОЖА: Јаој! Пајо! Животињо!
 ПАЈА: Побенавио је! Глишо, не пуштај!
 ГЛИША: Нато! Нато! Где је та курбла!

Службеник се ѝровлачи између њих и бежи. Туча ѝраје и не зна се ко кођа бије.

БОЖА: Све има да му објасним! Мене хоће да зезну! Не... не... Не уједај курво! Глишо! Убићу те!
 ПАЈА: Не пуштај га, Глишо!
 ГЛИША: Не пуштај га, Пајо!
 АНЂА: *(Са сѝране убаци шрафциѝер)*
 Пајо! Пајо! Шрафцигер! Убоди га! Не дај четворособни!
 БОЖА: Јаој, Глишо, зар опет у бутину?

- ГЛИША: Ти ћеш мени децу да уништиш? Ти? У влагу да ми спавају! На зиму у WC ноћу да иду? Ево ти га, на... Нисам ни ја децу на улици нашао! Мучио сам се ја ту... Мучио!
- ЉУБА: *(Дојрчи узбуђен, ови се шучу. Љуба је узбуђен и као да не примећује шучу. Он се нагиње и покушава да контактира с Божом)*
Божо, брате! Најслађи мој! Одмах сам пратио телеграм брату и сеји.
- БОЖА: Помагај, побратиме!
- ЉУБА: Пустите ми побратима! Људи, шта је ово? Шта је? Пустига!
- ГЛИША: Мени четворособан? Мени децу да упропастиш.
- ЉУБА: Пустите ми прикана? Људи, шта вам је? Зубе има неком да ишчупам, само ако се наљутим!
- ПАЈА: Бежи Љубо, не петљај се!
- ГЛИША: Ево и теби један шрафцигер...
- ЉУБА: *(Оборен је)*
Божо! Долазе комплет! Да нас буде више!
- БОЖА: Гурни Пају! Тура ми прсте у очи!
- ЉУБА: Барем, седмособни или два троипособна.
- БОЖА: Јаој, Пајо, зар опет у очи?
- ЉУБА: Чувај дупе... Дупе, Божо!
- БОЖА: Јаој, Глишо!
- ПАЈА: Крв!
- ГЛИША: Где?
- ЉУБА: Станите, бре, да помогнемо човеку!
- БОЖА: Некоме ћу матер малооо!
- ГЛИША: Јаој, Пајо, што га пусти?

БОЖА: *(Обновљеном снагом разбаца све околу и усїреми се на Глишу. Бије ља)*

ГЛИША: Пајо! Пајо!

ПАЈА: *(Очајно ѿрчкара)*
Пролио сам туђу крв! Убио сам!

ЉУБА: *(Удара Пају)*
Мога побратима да убијеш?

Долази Рус с кучеїом.

ГЛИША: Помагај Рус!

РУС: Господо! Да ли вам је потребна милиција?

БОЖА: Крше одредбе кућног савета!

РУС: Хоће црвене да пусте?

ГЛИША: Милиција! Милиција!

НАТА: Милиција! Милиција!

АНБА: Милиција! Милиција!

БОЖА: Шта се дерете, кад га више не бијем?

Божа се скљока и ухваїи руком за буїину.

БОЖА: Јаој, што боли.

РУС: Ипак, ако вам је потребна милиција...

ЉУБА: Стани, Рус! Каква милиција?

РУС: Мирнодопско рањавање спада под службу милиције.

БОЖА: Лакше рањавање не спада нигде. Што, Глишо, опет у бутину?

ГЛИША: Јаој, јаој... само дирни у четворособни.

Наїа скуїља исцейкане делове їлана, їомаже Глиши да уђу у кућу. Залуїе враїи.

БОЖА: Какав сте то народ? Ја вас браним, а ви мени тако?

ПАЈА: *(Улази одлучно у кућу, сїане на враїиима)*
Брани своје дупе...

АНБА: А не нас!

Залуїе враїи.

РУС: С које је стране непријатељ покушао јуриш?

БОЖА: С гуза.

ЉУБА: Божо! Сутра стиже камион.

БОЖА: Јаој, боли.

ЉУБА: Она моја сад' нашла да побегне? Него слушај, Божо, мора да нам упали! Десет да нас буде! Осмособни из цуга добијамо!

БОЖА: Шта то причаш, Љубо?

РУС: О чему је реч? Треба вам помоћ?

ЉУБА: Само још жену да пронађем.

РУС: Нешто се чудно догодило?
(Цима њсејџо и одлази)
Не разумем много ваш темперамент.

ЉУБА: Види, Божо! Ми као подстанари! Буразер има лову... Има, барем, три цигле да ти пљуне! Само за пристанак... После не мораш ни да бројиш. Све ће да да... Само да станује у Београд.

БОЖА: Иди, Љубо! Иди!

ЉУБА: После мењамо за три трособна. Један за тебе, један за мене, један за брата и сеју.

БОЖА: Доста!

ЉУБА: Само да знаш, лова није у питању. Нећу да причам – то ћеш да видиш!

БОЖА: Бежи, немам још снаге и тебе да бијем.

ЉУБА: Зашто да ме бијеш? Јутрос сам био у општини! Својим очима видео! Оволики плакат! Обавештење о акцији! А, ево, донео сам и проспекте... Види, види... Само постељину што не дају... Види, Божо!

БОЖА: Опет ми пада мрак на очи.

ЉУБА: Божо, освести се, силан народ се скупио пред општином, још ће да нас претекну?

ПАЈА: (Нагљо излази)
Где, бре?

ЉУБА: У холу, испред, на спрату... Свуда...

ПАЈА: Анђо! Одох!
 БОЖА: Пајо! Пајо! Стани!
 АНБА: *(Трчи за Пајом. Божи)*
 Пу! Баво те однео!
 ГЛИША: *(Испирчава за њима)*
 ЉУБА: Не буди луд, човече, морамо брзо да мувамо!
 БОЖА: *(Гурне Љубу и усїане)*
 Јебо те бог блесави! Иди кући! Шта си ми се закачио?
 Што ми узурпираш комшилук?
(Гура ља)
 Бегај! Бегај!
 ЉУБА: Али, Божо, истина је... Оволико обавештење!
 БОЖА: Марш!
 ЉУБА: Проспекти!... Ево и таблу су већ заболи! Види колика је!
 Већ изводе!
 БОЖА: Шта изводе? Шта? Бежи! Бегај!
(Руши таблу)
 Моје дупе изводе! Дупе моје!
(Гази таблу)

II СЦЕНА

Прошло је њодне. Прошао је један дан од ѡреїходне сцене. Све би било мирно да није несносне буке ѡрадилишїа, ѡсебно баѡера који у неїо-средној близини бруји. Паја на веранди ѡакује – увија сїакларију у новине и сїушїа у дрвени сандук. У ѡредњем делу сцене су видни знаци ѡрадилишїа. Наслаѓане каменице, ѡакови и земља.

ПАЈА: Анђо! Где је онај стари сервис за кафу?
 АНБА: А?
 НАТА: *(Дође до чесме с канїом, ѡушїа воду да бубоња у канїу)*
 Кад би хтели малко да стану... Само деца да се смире.
 ПАЈА: Ђути ти. Док раде, значи: добро је! Анђо! Где је сервис?

- АНБА: А? Гласније, не чујем.
- НАТА: Кад' ће да се избавимо?
- АНБА: *(Излази најоље)*
Где овај нађе преко главе да ми бруји! Интервениши, Пајо!
- ГЛИША: *(Излази најоље)*
Шта да интервенише? Само пробај...
- ПАЈА: Питам те лепо... Где је она сервис...?
- АНБА: Немој још њега... Требаће нам.
- ПАЈА: Све има да спакујем! Ништа нећу после да мислим!
- АНБА: Рано је, Пајо! Из чега ће да се хранимо и појимо?
- ПАЈА: Из шерпе! Дај и сервис за ракију и тањире из ормана.
- Долази Носач с колицима и на њима велики салонски орман.
- ПАЈА: Глишо, је л' се и ти пакујеш?
- ГЛИША: Орман!
- АНБА: Пајо! Стигао нам орман!
- НАТА: Није, није... Нама је стигао! Нама, Глишо!
- НОСАЧ: Ово је за господина таксисту.
- АНБА: Је ли сигуран?
- НОСАЧ: Знам ја и за ваш... Не брините.
- ГЛИША: Је л' стигао? Ух, добро је.
- НАТА: *(Обилази око ормана)*
Много леп орман? Је л' да? Анђо? Је л' леп?
- ГЛИША: 'Ајд полако да скидамо.
- Носач одвезује орман.*
- ПАЈА: Чекај, чекај, заједно ћемо.
(Анђи)
Пљунути наш.
- АНБА: Наш има две фиоке екстра.
- ПАЈА: 'Оћеш да частиш за орман?
- ГЛИША: Чекај да ми стигне када за купатило, па, ондак.
- НАТА: Када, беж боје. Много леп орман.

- ГЛИША: Нека, пусти Пајо. Сам ћу ја то... Пусти.
- АНБА: Како ће човек сам. Помози Пајо. Он ће после теби.
- Најна милује орман. Носач, Паја и Глиша распоређују се за ношење.*
- ГЛИША: 'Ајмо полако!
- ПАЈА: *(Покушавају да помере велики орман с колица)*
Што се тиче потврде обе женске има да добију потврде за близанце... Два спрата су већ наша.
- ГЛИША: При'вати то Пајо, јаче!... Полако људи! Није ово Алај-бегова слама.
- Носач и Глиша су на једној страни – Паја сам на другој.*
- АНБА: Лепши онај с две фиоке екстра.
- НАТА: Овај је једноставнији.
- ГЛИША: 'Ајд сад! А ти, Пајо, пази шта радиш! Све се може кад се хоће, а камо ли два спрата.
- ПАЈА: Море, не брини! Полако људи... Испустићу... Испустићу... Испуштам!
- ГЛИША: О, бога ти пољубим! Шта се тураш кад не можеш!
- ПАЈА: *(Испушта орман)*
Јаој!
(Испустио је. Ухвати се за ногу и скакуће. Анђа му пријрчи и помаже)
Ништа, ништа... Само моја нога!
- ГЛИША: Е, бога ти килавог. Оде нога од ормана! Нато, при'вати ногу.
- ПАЈА: *(Покушава да стигне)*
Добро, де, закуцаћемо.
- АНБА: Овај мој није за ормане! Ја ћу да вам помогнем! 'Ајде! 'Ајде!
- ГЛИША: Чекај Анђо, да станем ту крај тебе... А њих двојица тамо! 'Ајд сад, полако!
- ПАЈА: *(Брекће)*
Тешко, бре, ово!
- ГЛИША: Нато, узимај ту ногу и трчи напред! Отварај врата! Брзо!
- НАТА: Много леп орман! Много! Анђо, је л' леп?

АНБА: Па, није баш неки. Има један бољи за триста хиљада. Тај би вам добро дошао у трпезарију.

НАТА: Мени овај леп и прелеп.

ГЛИША: Отвори та врата, место што заговараш!

Најта отвори врати. Гурају се и отиру орман о врати. Улазе у кућу и више се не виде.

НАТА: Кад ће каца да стигне?

ГЛИША: *(Не види се)*

Полако људи! Полако! Обисте ми орман. Полако Шлајм. Полако, 'бем ти сунце!

Чује се њресак.

ГЛИША: Оде и друга нога. Нато, мећи за кафу. 'ајде сада до зида, још мало... још, још... тако! Добро је!

ПАЈА: Дигни мало... ову ногу да заглавим.

АНБА: А овај са две фиоке екстра има и ову полицу за сервис већу. Некако веће стакло. Очитије.

ГЛИША: *(Носачу)*

Колико сам теби дужан?

НОСАЧ: Колико даш?

ГЛИША: Је л' доста скупштина?

НОСАЧ: Још браон, па да не причамо више!

ГЛИША: На!

НОСАЧ: *(Излази најоле, видимо га)*

У здравље, господин Поповић, а за тебе господин Шмајл, одма' стиже.

НАТА: Много леп орман.

ГЛИША: Пајо! Сетио сам се!

АНБА: Има к'о бог да вам легне у трпезарију.

ПАЈА: Нешто је крива и ова друга нога.

ГЛИША: Пајо! Срушићемо кров!

АНБА: Што да трпаш у спаваћу кад имаш трпезарију.

ГЛИША: Лепо. Трошна кућа – не може да издржи ово.

НАТА: Трпезарија је трпезарија, а спаваћа спаваћа.
 ПАЈА: И?
 ГЛИША: Кров доле, па у општину. Другови, так'а и так'а ствар...
 Одмах сељење! Одмах у комфор.
 АНБА: Мислила сам у трпезарију, па изложиш сервисе у витрину.
 ПАЈА: Анђо! Је л' чујеш шта ти човек говори?
 АНБА: Шта?

Појаве се милиционери Предраџ и Ненад. Геџају се и осврћу њед каиџом.

ПАЈА: Каже да срушимо цео кров, па онда одемо лепо у општину и кажемо: таква и таква ствар, другови... Не може више да се живи и да одмах добијемо те станове да не чекамо идућу среду.
 НАТА: Паметан ми муж.

Предраџ њодиџне срушену њаблу. Ненад дохваиџи каменицу и укуцава.

АНБА: Па шта чекате! 'Ајде!
 ПАЈА: *(Приџвири)*
 Види ово!
 ГЛИША: *(Наџне се на њрозор)*
 Милициџа.

Сви се наџли кроз њрозор.

АНБА: Шта ће они сада?

Глиша изађе њред враиџа. Сџане домаћински. Паџа насџави до своје њерасе. Поиџне се џоре и џледа у браћу.

ПАЈА: Добар да, желим.
 ПРЕДРАГ: *(Такне каиџу и њоџледа у Ненада. Заџиџим, њо немом доџовору, лењо улазе у дворџиџиџе)*
 НЕНАД: *(Трља браду и њрави њсихолоџику њаузу)*
 Ко је овде газда?
 ПАЈА: Нема овде газде.
 НЕНАД: *(Прави њаузу)*
 А ко је овде председник?
 ПАЈА: Какав председник?

АНБА: *(Сјаје уз мужа)*
Божа! Само, сад је на послу.

ПРЕДРАГ: *(Прејад)*
А потпредседник?

АНБА: Нема ни њега. Ја сам члан.

ПРЕДРАГ: Аха.
(Погледа Ненада и психолошка џауза)

ГЛИША: Па...

НЕНАД: *(Психолошки прејад)*
Ти си срушио ону таблу?

ГЛИША: *(Зајанђен)*
Ја?

ПРЕДРАГ: *(Сујериоран у својој предности)*
Буниш се против прогреса?

АНБА: Није он, Божа је!

ПАЈА: Божа! Божа!

ГЛИША: Па, јесте Божа... Случајно, онако пијан.

НЕНАД: Аха.

ПАЈА: Другови, хоћете ли једну кафу?

ПРЕДРАГ: Је ли ти то мени мито?

ПАЈА: Не, друже, само кафу.

НЕНАД: *(Гледа у Предрага и прави психолошку џаузу)*
Може, онда!

ПАЈА: Анђо! Кафе!

ПРЕДРАГ: А нећете да се селите?

ГЛИША: Ко?

НЕНАД: Шта се правиш луд? Све знамо!

ГЛИША: Хоћемо! Ја купио нове ствари.

НЕНАД: А ти?

ПАЈА: Ја? Другови, па ја морам одмах! Кров ми је срушен! Све сам спаковао.

АНБА: *(Враћа се из сјана где је вероватно сјавила за кафу)*
То онај Божа и Рус!

ПРЕДРАГ: А ти?
АНБА: Мени како муж нареди.
НЕНАД: А где је та кафа?
ПРЕДРАГ: Обе да буду горче и јаче!
НЕНАД: А где да нађемо тог Божу и тог Руса?
ПАЈА: Божа је на пос'о, а Рус шета кера.
ПРЕДРАГ: А ко је срушио таблу?

Сви ћуће. Пауза.

НЕНАД: Значи, опет Божа и Рус.
ГЛИША: Оно, што јес', јес'... Али Рус није!
НЕНАД: Значи, Божа!
ПРЕДРАГ: А ко је физички напао представника општине? Ко му је претио секиром?

Сви ћуће.

НЕНАД: *(Прејад)*
Ти.
(Показује на Глишу)
ГЛИША: Мајка да ми на месту умре ако сам ја.
АНБА: Божа.
ПАЈА: Анђо! Шта је с том кафом?
НЕНАД: *(После њаузе)*
А где је тај деликвент?
АНБА: Сигурно се задржао код лекара за боловање! Ал са'ће!
Само што није.
ПАЈА: Ђути мало, Анђо!
АНБА: Нећу да ћутим! Што да страдаш место другог! Венеш на робији.
НАТА: *(Полако излази из сџана и њење се на њерасу с њо-служавником на коме се њуше кафе)*
Ево, ево... За нов орман.
ГЛИША: Мећи прво пред другове.
НЕНАД: Мени ту са парама.

НАТА: Ево, ево, извол'те.
 ПАЈА: Анђо! Обустави кафу.
 АНБА: Што?
 ПАЈА: Обустави!

Долази Божа. Најпа дели кафе. Божа мрко жледа и одлучно креће у свој стџан. Сви су заћућали.

НЕНАД: Јеси ли ти тај?
 БОЖА: *(Ћући, оћкључава врајпа)*
 ПРЕДРАГ: Одговарај.
 БОЖА: Шта?
 НЕНАД: Јеси ли ти тај?
 БОЖА: Који?
 НЕНАД: Божа.
 БОЖА: Ја сам Божа.
 ПРЕДРАГ: Долази овамо!
 БОЖА: Морам алат да оставим.
 НЕНАД: Претреси га, Предраже! Опасно изгледа!
 БОЖА: Зашто?
 ПРЕДРАГ: *(Ненаду)*
 Нема ништа, само алат.
 НЕНАД: А шрафцигер?
 ПРЕДРАГ: Два.
 НЕНАД: Дај га овамо.
 БОЖА: *(Ненаду)*
 Добро, кад кажеш.
(Предраћу)
 Могу ја и сам, нисам богаљ.
 ПРЕДРАГ: Да му ставим лисице?
 НЕНАД: Ц!
 АНБА: *(Донесе две кафе)*
 Ја, ипак, скувала горче.
 НЕНАД: Ја л' сигурно горче? Немој да буде да нису!

Пауза.

- ПРЕДРАГ: *(Божи)*
Седи!
- БОЖА: Ја ту не седим.
- НЕНАД: Како хоће.
- БОЖА: *(Ошћљуне ѿреко ѿтерасе, осћали срчу кафу и не ѓледају у њега)*
- НЕНАД: Одма да се види ко је деликвент.
- ПРЕДРАГ: Добра је, горка је!
- БОЖА: *(Поново ѿљуне)*
- НЕНАД: Баш си, бре, дегутантан.
- БОЖА: Откад' се у Блаце пије горка кафа?
- НЕНАД: Откад' сам се ја родио.
- БОЖА: Онда сигурно.
- ПРЕДРАГ: Приводимо га?
- НЕНАД: Само кафу да попијем.
- ПРЕДРАГ: *(Божи)*
А одакле ти знаш за Блаце?
- БОЖА: Не улази у привате?
- НЕНАД: Лепо те пита човек.
- БОЖА: *(Предрађу)*
Ниси ти баш из Блаца, ти си из Куца.
- ПРЕДРАГ: Јес' вала!
- БОЖА: Отац Драгољуб.
- ПРЕДРАГ: Јесте.
- НЕНАД: Ово неки провокатор.
- БОЖА: Деда Добромир!
- ПРЕДРАГ: А ово ми је брат, Ненад!
- БОЖА: *(Климне ѓлавом)*
Много ти дрчан тај брат. Мисли ако има већи чин, може и бога за браду да ухвати?

- НЕНАД: *(Посмајтра Божу, њроницљива њауза)*
А који си ти?
- БОЖА: Таква нам нарав! Мора брат на брата па то ти је!
- ПРЕДРАГ: Како?
- БОЖА: Пусту, немој ништа да се обазиреш! Крив сам! Ево, нека ми Предраг стави лилице! Ево, не буним се! Не бежим! Не опирем се! Лично Предраг нека ме хапси! Ове курве ће вам бити сведоци!
- ПРЕДРАГ: А да ниси ти онај врљави Божа?
- БОЖА: Ц! Ево, миран сам!
- НЕНАД: Видиш да човек има оба ока.
- ПРЕДРАГ: Онда си ти онај Божа стаклар?
- НЕНАД: Тај је умро.
- ПРЕДРАГ: Ма, који си ти?
- БОЖА: Не дајем изјаве. Само пред судијом причам!
- ПРЕДРАГ: Пу, какав си ти човек!
- БОЖА: Деликвент, како моја браћа кажу.
- Божа њљуне, њауза.*
- НЕНАД: Како браћа?
- БОЖА: Шта сте засели? Мито на дужности? Зна овај Паја пос'о! Милицију подмићује!
- ПРЕДРАГ: Па, да!
(Луђи се њо челу)
Леб' ти пољубим! Божа Јоксимовић! Од стрица нам, Ненаде!
- ГЛИША: Е, нека је са срећом!
- ПАЈА: 'Ајде да залијемо!
- БОЖА: Не. Ја сам деликвент! Све признајем. Сведоци ме терете.
- ПАЈА: Анђо! Од сада до увече Божа части!
- БОЖА: 'Ајде, 'ајде, водите ме.
- ПАЈА: Можда да почнемо са шампањцем! Руски?
- ПРЕДРАГ: Је л' може вињак?

- НЕНАД: Боље ти је шампањац! Витамини!
- БОЖА: Све признајем... И шрафцигер, и оно...
- НЕНАД: *(Луја Божу од среће)*
Е, Божо, Божо... Седи, бре...
- БОЖА: Ове руке да забравите? Е, буразери, буразери...
- ПРЕДРАГ: Ако хоћеш, можемо и да те ухапсимо... Само кажи буразеру, све има да урадимо... Гала да се проведеш с нама...
- НЕНАД: Газда, нема Божа ништа да плаћа... Све на мој рачун!
- БОЖА: Овај, Ненад, много млад. Навалио к'о сивоња! Само гледам.
- ПРЕДРАГ: Што би рекли у Куце? Браћа се поклала!
- БОЖА: А, мене браћа поклала. Дај да пијемо!
- ПРЕДРАГ: *(Анђа доноси шампањац)*
Е, Божо, Божо...
- БОЖА: Мене у 'апс? Мене?
- ПРЕДРАГ: Ма, није... Него стигла жалба из предузећа "Раде Неимар", па жалба из општине Врачар...
- БОЖА: И баш мене?
- НЕНАД: Ови нам рекли.
- БОЖА: *(Окрене се Глиши и Паји)*
Пу, мајку вам цинкарошку!
- ПАЈА: Нисам ја, богами.
- ГЛИША: Нисам ни ја, Божо, брате.
- БОЖА: Моје дупе нисте!
- ПРЕДРАГ: Пусти, сад то!
- БОЖА: Видиш, Глишо, ове моје буразере? Видиш? 'Ћеш још да бодеш шрафцигером? А?
- ПАЈА: Шалио се он...

- БОЖА: А сад, шалио... Је л' се и ти шалиш кад држиш непријављен објект? А?
- НЕНАД: Дobar овај шампањац?
- БОЖА: Побиху вас! Све има да вас побихем и после похапсим! Само мигнем и одосте сви на робију! Сви!
- НЕНАД: Стани, бре, Божо! Стани! Нису људи криви. Ми смо то по њуху.
- ПРЕДРАГ: *(После паузе)*
Него, чујем да нећете да се селите?
- БОЖА: Нећемо!
- НЕНАД: Што?
- БОЖА: Шта ћу ја тамо? Лепо мени и овде. Седи 'ди си... Шта ћу ја у голубарнике?
- ПРЕДРАГ: Ово, озбиљно, Божо! Изгледа да се мора.
- БОЖА: Мора само да се умре.
- ПАЈА: Божо, брате, мора се. Ред је и нама секира у мед... Ја морам, одмах морам...
- БОЖА: Ђути ту!
- ГЛИША: Али, Божо, где ће човек с децом... А тамо зврје два спрата, конфорна, за мене и њега... Терасе, деца да се јуре по сунцу... Лако је теби, самцу, да лајеш! А ми?
- БОЖА: Шта вам фали? Шта фали овом дворшту? Сунце к'о сунце.
- ПАЈА: Божо, да се оконфоримо, на тако велику терасу и више столова има да ставим.
- БОЖА: Шта је сад? Јесмо ли дискутовали? Јесмо ли донели пуноважне одлуке? Јесмо! Шта сад хоћете?
- НЕНАД: Види што нам је буразер.
- ПРЕДРАГ: Види се да је од наших.
- БОЖА: *(Буразерима)*
Пишају уз ветар.
- НЕНАД: А леп вам крај...
- БОЖА: Чубура? К'о бог!
- НЕНАД: Али мора се, Божо! Хоће људи да зидају вијадукт!

БОЖА: Нек' зидају, ја се одавде не селим! Не треба мени голуб на грани! То је одлука кућног савета!

ПРЕДРАГ: Сила си Божо!

НЕНАД: Стварно се огрешисмо о буразера.

ГЛИША: Можемо ми и да преиначимо, онако већински, референдумом, па и да сменимо...

БОЖА: Само пробајте!

ПАЈА: Уосталом, ја сам дао паре и у општини сам потписао.

БОЖА: Шта си потписао?

ГЛИША: И ја! И купио сам нове ствари.

БОЖА: Шта сте потписали?

НЕНАД: Сила је...

БОЖА: Ја нисам ништа потписао и ништа купио! Не селим се.

ГЛИША: Потписаћеш.

БОЖА: Немој да се задеваш, Глишо!

Долази Носач са орманом.

БОЖА: Нисам ја дете па да верујем у бајке! Пусти ти то!

ГЛИША: Истина је, Божо, сви знају да је истина!

ПАЈА: Проверено и гарантовано! Можда се већ сутра селимо, ако мало погурамо ствар.

БОЖА: Пајо, стани, размисли... онако паметно, ко ће теби да да четворособни? Ко? Зашто?

ПАЈА: Ја ћу да погурам и већ сам сутра у четворособном.

БОЖА: Ма који четворособни?

НОСАЧ: Фосподин Шмајл!
(Одвезује орман)

ПАЈА: А?

НОСАЧ: Орман.

АНЂА: (Појури раздрађано)
Јух! Јух! Пајо! Има две фиоке екстра. Што је леп! Настасија! Нато!

БОЖА: Шта је то, Пајо?

- ПРЕДРАГ: Много леп... Само ово је за новоградњу!
- БОЖА: Ух, ала сте наивни! Полакомили се на пекмез!
- ПАЈА: *(Обиџрава око ормана)*
'Оћемо ли, Анђо?
- АНЂА: Мало ми је огребан ту позади.
- ПАЈА: Глишо.
- ГЛИША: Пљунут наш!
- НАТА: Па, и јесте. Ове фиоке, неупадљиве.
- БОЖА: Ја мислио живим с паметним људима.
- ПАЈА: Кажи ти шта хоћеш, али ми смо потписали и средили, 'ајд полако.
- БОЖА: Будале.
- ГЛИША: Чекај да се договоримо. Ко ће овде, а ко тамо?
- ПРЕДРАГ: 'Ајмо, Ненаде, да помогнемо људима. Срамота да цимају жене.
- НЕНАД: *(Наврне чашу)*
Много леп шампањац.
(Усџаје и одлази до ормана)
- ПАЈА: *(Предрађу)*
Јесте да ти је буразер, али луд је! Неће рај!
- БОЖА: Не корумпирај ми браћу!
- Чује се звук камиона – долази – сџане – луџање враџима – сирена. Зајајурен и у џрку долази Љуба.*
- ГЛИША: 'Ајде да дижемо!
- ПРЕДРАГ: Тешко ово!
- ЉУБА: Шта је то, људи? Шта сте закрчили пролаз? Склањај се, треба камион да прође.
- ПАЈА: *(Погледа у камион)*
Штага ствари!
- БОЖА: Шта је то, Љубо?
- ЉУБА: Како смо се договорили, стигао камион са братовим и сестриним стварима!
- БОЖА: Каквим стварима?

ЉУБА: Па да се сместе код тебе.
 БОЖА: Ух, леба вам... Ух, ух...
 ЉУБА: Немој сад да ме одбијеш!
 НЕНАД: Шта ћеш, Божо, мора се.
 БОЖА: Шта све Србин може да измисли.
 ПРЕДРАГ: Шта има да ти фали у новоградњи?
 ЉУБА: Божо?
 ГЛИША: Занеси овамо... Још, још, још...
 ПАЈА: Пази капија!
 АНЂА: К'о браћу вас љубим... Полако, полако!
 ГЛИША: Много гломазан.
 НЕНАД: Али леп.
 АНЂА: Пази врата – чекај, да подметнем кецељу...
 ПАЈА: Лево, лево...
 ЉУБА: *(Враћа се камиону, виче)*
 Истоварај! Истоваруј!
 ПРЕДРАГ: Лакше ви тамо!
 НЕНАД: Нема длака да му фали!

III СЦЕНА

Недеља претходне. Претходне вечере у жамору. Двориште. Божо, Анђа и Рус стоје код чесме – испод дуда, држе велико "коњско" ћебе расијето. Глиша је зоре на дуду и пресе. Звук зрадилишта из претходне сцене је одсутан. Један део дворишта закрчен Љубиним сиварима. Долази Паја у шрку. Маше великим замошћуљком – џланом.

ПАЈА: *(Раздрагано)*
 Глишо! Глишо! Набавио сам! Набавио сам ти, Глишо!
 Ево потврде за Анђу!
(Пење се на терасу)
 Глишо! Дођи да видиш! Анђо, од данас си гравидна!
 Глишо, био сам и код Спасоја, онај што је обећао да ће да
 нам среди уселење, али га нисам нашао. Анђо! Дођи да

видиш план! Дали ми другови план! Људи, дођите да видите! Рај! Прави рај! Дођите људи... Божо, дођи и ти, ово ионако више није миран крај! Два судара! Три туче! Једино убиство! Тек кад дође ауто-пут...! Нема овде, више живота! Анђо! Дођи да видиш ово! Дођи да видиш шта је рај!

(Показује план сџана. Анђа ћуици, држи ћебе и не зледа Пају)

Види, Божо! Види, Глишо! Види, Анђо! Ово је рај! Ово!

БОЖА: Јебо те рај! Јаче дрмај, сунце ти жарко! Дрмај Глишо!

ГЛИША: Немам снаге! Чек' да се више попнем.

НАТА: Немој више, Глишо! Цаба дудиње!

ПАЈА: Глишо! Анђо! Дођи да видиш шта је спрат.

ГЛИША: Дрмам! Пази доле!

Глиша дрма, дудиње падају у ћебе.

ГЛИША: Је л' пада нешто?

РУС: Покушајте десном руком, на горе, да померате.

ГЛИША: Овако?

БОЖА: Паметан овај Рус!

ПАЈА: Анђо! Шта си се забила с тим дудињама! Дођи да видиш. Глишо! Људи! Шта вам је?

АНЂА: Нећу више ништа да гледам! Доста ми је гледања!

ГЛИША: Пази доле! Дрмам!

ПАЈА: Шта то дрмаш, Глишо? Дођи да видиш!...

(Одмахује руком)

Преселе вам дудиње! Треба пратити ситуацију! Ништа не испуштати! Све треба контролисати.

БОЖА: А ти контролишеш?

НАТА: Сиђи, Глишо! Биће доста!

ГЛИША: Ђути, жено! Не закерај!

БОЖА: Дрмај! Шта си стао!

ПАЈА: Ја не спавам!

АНЂА: Ону лево, Глишо!

ГЛИША: Не могу да до'ватим!

- БОЖА: Пајо, буди користан, додај мотку за веш!
- ПАЈА: Каква мотка, какви бакрачи? Пустите, барем, мене да будем паметан! Да радим за вас!
- ГЛИША: Доста бре, Пајо! Баш си досадан!
- ПАЈА: Али, Глишо! Отеће нам најбоље станове, ови из улице! Знаш како су намазани!
- ГЛИША: Навалио си, к'о Шваба тра-ла-ла.
- ПАЈА: Шта је с вама? Шта сте наврли на те дудиње?
- БОЖА: Држи ми крај, Анђо!
- Анђа њихвајџи* Божин крај. Божа узима мојџу и додаје Глиши.
- НАТА: Пази, Глишо! Ух, боже... Мислила сам да ће...
- ГЛИША: *(Балансира, али се некако држи)*
- БОЖА: *(Враћа се на своје место)*
Дрмај, Глишо!
- ГЛИША: Само мало боље да подухватим мотку.
- ПАЈА: Глишо! Два спрата по два деветособна! Божо! Ти у двособан! Рус у гарсоњеру! Ми, Анђо, ако бог да, читав спрат!... Да се башкаримо, људи!
- ГЛИША: Драм!
- БОЖА: Дрмај!
- РУС: Не ту! Ону другу! Тако, тако!
- Дудиње њадају.*
- АНЂА: Погоди ме у блузу. Биће флека!
- БОЖА: Ако! Не пуштај!
- АНЂА: Морам, има да отресем.
- БОЖА: Не пуштај!
- ПАЈА: Тај спрат мењам одмах за четворособни на Теразијама! Можда и петособни без централног грејања. Добићу на промету! Додуше, овде је велика тераса, па солитер, више комшија, може да се прошири делатност. Могу да уведем службу по становима!... Не знам. Још не знам... Размишљам. То су све запослени људи, немају времена за кување... Вреди пробати, па ако иде, иде... Ако не, не!
- БОЖА: Глишо! Питај Пају је л' читао "Политику"?

- ГЛИША: Видиш да није! Пази, дрмам!
- ПАЈА: Немам ја више времена за читање. Моје време је постало драгоцено.
- ГЛИША: Да ли пада још што год?
- НАТА: Пада, пада!
- РУС: Мало јаче тресите!
- ГЛИША: Их, мој Пајо! Кад ми не слушамо паметније од себе!
- ПАЈА: Никога ја више не слушам!
- АНБА: Јаој! Још једна на блузу!
- БОЖА: Онда узми, барем, “Политику” па читај.
- ПАЈА: Што?
- БОЖА: Читај, читај! Има тамо, на четвртој страни, о твом спрату и тераси!
- ПАЈА: Шта?
- БОЖА: Има тамо пише: *Хохшијајлерај око ѿрансверзале Нови Сад – Крађујевац.*
- ПАЈА: Какав хохштаплерај? Лажу новине.
- ГЛИША: Место да слушамо човека, добро нам мисли, ми ништа. Још се и бијемо!
- ПАЈА: Полако! Анђо! Где је “Политика”?
- БОЖА: Ту ти је испод планова.
- ГЛИША: Је л’ ја то цабе тресем? Што не пазите?
- АНБА: Што не говориш кад тресеш?
- РУС: Непријатељ је психолошки побеђен. Територија је сачувана без капи крви, а с њом и интегритет људства.
- ПАЈА: *(Чија новине и избежумљује се)*
- БОЖА: Дођи боље овамо да помогнеш.
- АНБА: Шта да радим с новом блузом и с овим Пајом?
- БОЖА: Мислили сте да је Божа будала?... Божа није овца. Не ’вата се Божа за биде у Дубљанску улицу! Није Божа мугав!
- ПАЈА: Људи! Шта ово значи?

- БОЖА: Значи, значи! Покрали мангупи паре и нема цаде преко
Дубљанске улице!
- ПАЈА: Него где?
- ГЛИША: Него нигде!
- ПАЈА: А станови?
- БОЖА: *(Исцусџи свој крај ђебеџа)*
Пичка му материна одоше дудиње.
- ПАЈА: А мој спрат? Мој деветособни?
- АНЂА: Ништа, Божо, скупићемо!
- БОЖА: Анђо, дај вагу, па да Рус дели! Он је паметан!
- НАТА: Шта ће нам вага? Никад нисмо мерили!
- БОЖА: Па да ми Глиша бодe очи, као прошле године?
- ГЛИША: Људи! Авион!
- БОЖА: Дај вагу и не дискутуј много!
- ПАЈА: Како, бре, овако да испадне? Ко то може да краде
државу...? Ко?
- ГЛИША: Људи! Авион!
- БОЖА: Све на равне делове!
- ГЛИША: Авион! Авион!
- НАТА: Где?
- БОЖА: Јебо те авион! Дај вагу!
- ГЛИША: Али пада! Пада!
- Чује се јака експлозија. Наџа врисне и џада у дудиње. Сви су забезекнуџи
и зевају горе.*
- ГЛИША: Успео је да искочи!
- НАТА: *(Лежећи)*
Ко?
- ГЛИША: Шофер!
- АНЂА: Где?
- Сви зијају у небо.*
- БОЖА: Ух, лебац му... Као да ће овде.

ГЛИША: Ево, ево га!

*Зевају. Сјушија се падобранац, Глиша забленуи и ојушиен, грана њукне
под њим и он пресне.*

ГЛИША: *(На земљи)*
Јебем ти матер! Јаој!
(Анђа притрчи)
Ништа, ништа, ништа!

Наја пада, дефинитивно, у несвесј. Падобранац, смирено, полако пада.

ПАДОБРАНАЦ: Товариши!

Сви су забезекнути.

ПАДОБРАНАЦ: Товариши! Кје па сам?

БОЖА: 'оћеш дудиње?

ПАДОБРАНАЦ: Порка мадона, пармадуш? Закај сте тако зачудживи?

БОЖА: *(Изнервиран и гласно)*
Лепо те питам, товариш, 'оћеш дудиња?

ГЛИША: *(Усјаје и шеја)*
Узми, бре, товариш! Видиш да је прек!

БОЖА: 'Оћеш или нећеш?!!

ПАДОБРАНАЦ: Оћу!

БОЖА: Колико 'оћеш?

КРАЈ